

SUMARI

Editorial	4
Poemes Sant Jordi	5
Heroditianes Cartes als geògrafs Premi Heròdot	8
Amor, amour, love, любовь Agostiño y Antonia Una historia de amor	20
Brilla a l'escenari El teatro, el arte del instante La lista 2019-2020	23
Privacitat, control i altres coses que no importen	30
L'avorriment i l'adolescència Procrastinació Quan les idees no arriben	32
Viatges Guia bàsica per sobreviure al MUNOG Lliga de debat Records de Xina The Blind Spot Un mil·lenial sense un smartphone	35
Entrevista a Ona Carbonell	44

EDITORIAL

Pol Villaverde, Barcelona 23/02/2020

Hi ha qui diu que el pas per la Universitat és l'etapa més feliç a la vida. Potser sí. Certament està carregada d'intensitat en àmbits d'allò més diversos, i és que a la Universitat no hi ha dues setmanes iguals si un no vol. En un mateix espai, conviuen conferències sobre qüestions filosòfiques, classes magistrals d'economia, assemblees estudiantils, competicions esportives, clubs de debat o tallers de ball i, com no, acalorades converses al bar.

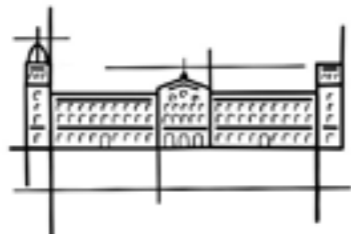
Acadèmicament, dedicar-se a aprendre sobre allò que a un li interessa - i a més fer-ho en un entorn amb persones que comparteixen inquietuds - és tota una oportunitat. Socialment, sorgeixen més plans que minuts té la jornada i, és clar, amb tanta ebullició d'activitat el més perjudicat és el de sempre, el temps de son. Però som joves i sovint no en tenim prou amb les classes, així que anem el teatre el dimecres, ens apuntem a la lliga de debat els dimarts i els dijous, anem a fer rugbi els divendres, i ens sumem a simulacions de l'ONU cada dos caps de setmana. Segurament, els primers estudiants de la Universitat de Salamanca al segle XIII mai no haguessin imaginat que el temple del coneixement deixaria de ser-ho per convertir-se en això.

Tot i que, ben mirat, també es podria afirmar que avui en dia aquest temple és molt més gran. La Universitat s'ha desfet de les connotacions dogmàtiques del terme "temple" per acabar esdevenint la casa gran del coneixement; més diversa, més plural. Com la vida en miniatura.

O és que algú s'atrevirà a afirmar que al bar no s'hi aprèn res?

Quan se'm va demanar que escrivís aquestes línies inaugurals per la revista Generacions del 2020 vaig dubtar si refusar l'oferta. Amb quin dret, jo, que ja havia abandonat l'Escola, podia escriure l'editorial d'una revista dels i les estudiants de Batxillerat? El cert és que encara tinc dubtes sobre si vaig encertar la decisió. Ara bé, el que en tot moment he tingut clar que podia aportar és la posada en valor, amb més perspectiva que quan s'hi està dins, de tot el que significa el Batxillerat a BP. És més, crec fermament que aquestes mateixes línies poden rellegir-se sense canviar ni una coma només substituint la paraula "Universitat" per "Batxillerat" i conserven tota la validesa. De fet, si la vostra atrafegada vida us concedeix dos minuts més, us convido a fer l'exercici i descobrir que potser aquests grans avantatges de la vida universitària ja són vostres.

I sí, la selectivitat fa molta por i sembla acostar-se tràgicament però us prometo que passa, i al final tot acaba bé. També cal valorar el que es té en cada moment. Feu l'exercici, rellegiu canviant "Universitat" per "Batxillerat". Aquest, a diferència de la selectivitat, no té nota.



**Poemes
Sant Jordi**

POEMES SANT JORDI

Alumnes de Batxillerat

Avui que el cel plora

Alba Miró, 1r Batxillerat A

Avui que el cel plora
sobre l'estesa roba
del teu finestral,
i ens xiuxiueja
que aquesta nit
els estels tenen
un fulgor especial.
Avui que només mirant-te
sento que s'atura el temps.
Avui que les hores
ja no passen corrent
i el so del teu riure,
un cant innocent
m'omple de joia,
d'alegria latent.
Avui que som joves
vull cridar al vent:
no tinc por de viure,
no tinc por de ser.

Si solo me amases

Patricia Benítez, 1r de Batxillerat A

Si solo me quisieses,
verso fogoso y ardiente,
como Prometeo al humano amó.

Si solo me envolvieses,
verso ágil y fluyente,
como el Anemoi a las nubes que alzó.

Si solo me llovieses,
verso fluido y absorbente,
como el oro a Dánae humedeció.

Si solo me acogieses,
verso firme y omnisciente,
como Gaea que la vida alzó.

Solo entonces me amaría
la mitad de lo que te amo yo.

D'amor deliro

Patricia Benítez, 1r Batxillerat A

Oh, mar, maleïda mar!
Les teves onades em recorden les corbes del seu cos.
Si només fos aigua per submergir-me en ella.

Oh, sol, maleït sol!
La teva llum em recorda la claror dels seus ulls.
Si només fos foc perquè em cremés del tot.

Oh, brisa, maleïda brisa!
El teu passeig em recorda les seves carícies.
Si només fos vent per endur-se'm al seu costat.

Oh, arena, maleïda arena!
La teva delicadesa em recorda els seus cabells.
Si només fos terra per sostenir-me sempre.

D'amor deliro!
Qui fos tempesta, xafogor, tramuntana i terratrèmol
per remeiar aquesta vil malaltia que pateixo.
Qui fos tu per mantenir-me amb vida.
Oh, tu, poesia, que d'amor deliro!

Gaudificans

Patricia Benítez, Inés Cirera, Júlia Giribet, Montserrat Martí, Alba Miró

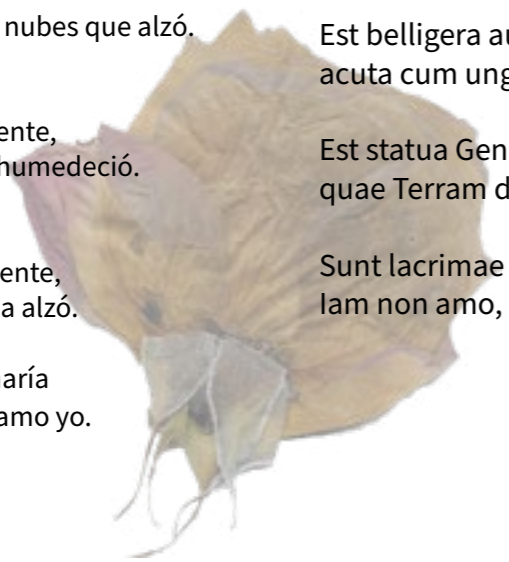
Diana catulos non uidere eos crescere cupiens agitabat
et ei amorem sentire exoptantes matri ululabant.

Ignis amor est qui in cupiditate
ardet mouetque affectum.

Est belligera aura quae praesentemprehendit
acuta cum ungue et firma.

Est statua Genetricis Naturae
quae Terram despiciebat.

Sunt lacrimae insomnes, guttae roris.
Iam non amo, non te fingo, tantum tibi scribo.



Histoire des quatre éléments

Blanca Bach i Carla Huguet, 1r Batxillerat C

Après quelques années, les quatre éléments ont commencé à être énervés avec les humains. Les humains n'ont pas apprécié l'importance de ces éléments, l'eau, le feu, la terre et l'air. L'humanité avait atteint un point où elle se préoccupait seulement pour les nouvelles technologies et ne se préoccupait ni respectait les quatre éléments, qui étaient à l'origine de tout. Les humains ont continué à détruire et à polluer tous les éléments, mais ils ne se sont pas rendus compte que sans les quatre éléments, ils ne pourraient pas vivre.

Un jour, les éléments se sont fatigués de la situation et ils ont décidé d'éliminer tous les humains de la Terre. Comme ils ne voulaient pas détruire les autres éléments, ils ont travaillé ensemble pour gagner les humains. Le feu a créé des incendies, l'eau a créé des tsunamis, l'air, des ouragans et la terre, des volcans. Avec tout ça, les humains ne pouvaient pas survivre, et la race humaine a disparu. Toute la nature a été sauvée. Tous les animaux en voie de disparition se sont sauvés et la terre pouvait être comme avant. À partir de ce moment, les quatre éléments ont pu vivre au calme et ils ont été contents.

Rastro de un sueño

Luis Hurtado, 2n Batxillerat A

Siento un peso que me tira
hacia lo más profundo del mar.
Resistir es inútil, la fatiga me supera.
La luz del sol es cada vez más débil.
La turbiedad me tapa los ojos,
la presión me rompe los oídos,
el agua llena mis pulmones,
mi cuerpo no responde,
la mente me abandona.
Al final solo queda oscuridad.

Coherència?

Leyre de la Calzada, 2n Batxillerat A

Un planeta,
dues realitats,
tres mons,
quatre elements.

An Ode to Mother Nature

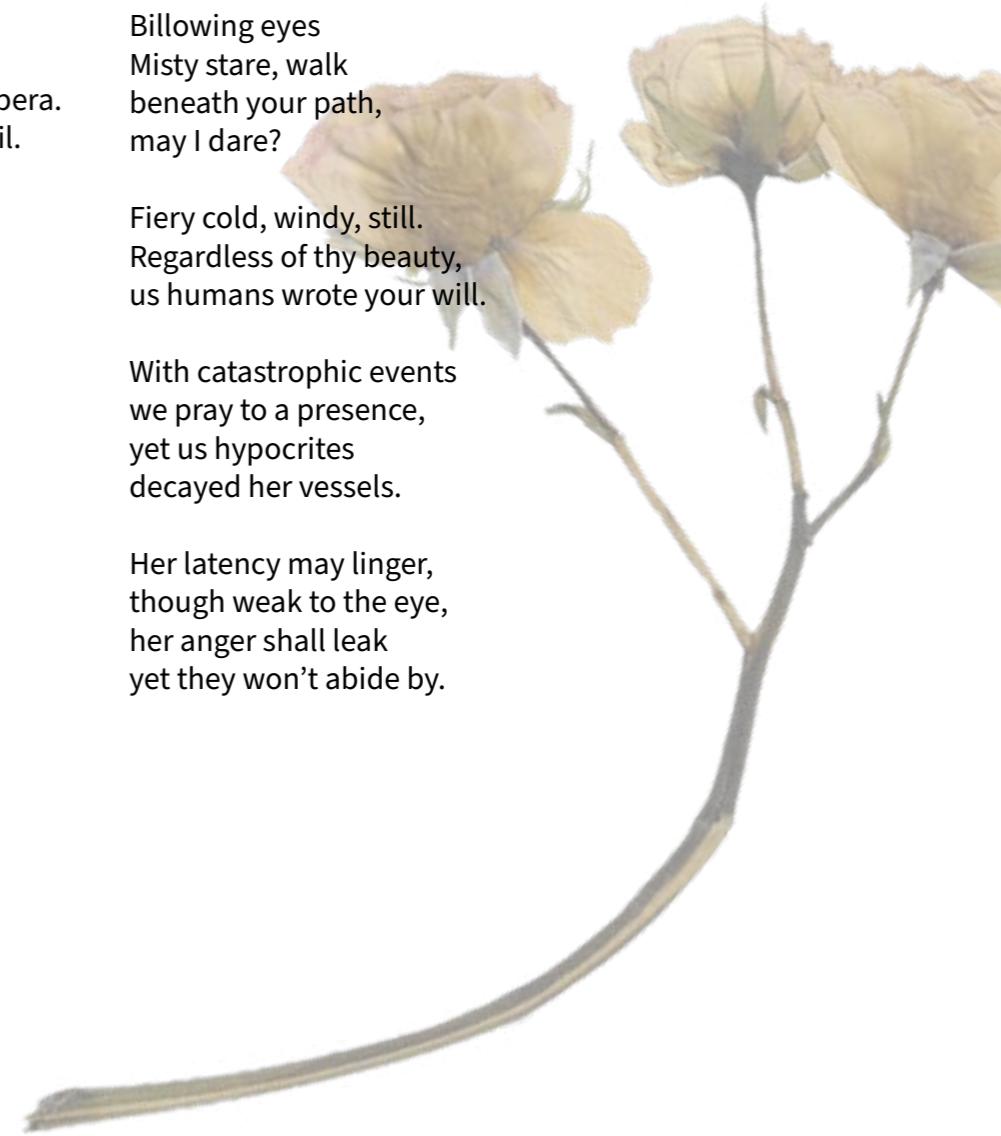
Inés Cirera, 2n Batxillerat C

Billowing eyes
Misty stare, walk
beneath your path,
may I dare?

Fiery cold, windy, still.
Regardless of thy beauty,
us humans wrote your will.

With catastrophic events
we pray to a presence,
yet us hypocrites
decayed her vessels.

Her latency may linger,
though weak to the eye,
her anger shall leak
yet they won't abide by.



CARTES DELS GEÒGRAFS

Alumnes de 2n Batxillerat

Seguramente todos

Seguramente todos hemos comprado alguna vez por Internet. Yo tengo contratado un servicio que acelera aún más el proceso de compra inmediata, para que puedas tener la compra en tus manos en menos de 24 horas. Un día, después de haber pedido un lápiz de ojos, una máscara de pestañas y 3 botes de champú, picaron al timbre de mi casa 5 repartidores diferentes, cada uno con un paquete en las manos. Un simple pedido, supuso que se desplazaran 5 vehículos contaminantes, que se gastasen 5 veces más la cantidad de plástico, cartón y papel de burbujas necesaria i que se movilizasen 5 repartidores con un sueldo escandalosamente bajo. Es vergonzoso que empresas que realicen tantos envíos al día, estén tan poco concienciadas con el medio ambiente y normalicen la explotación laboral. Por otro lado, nos debería dar vergüenza a quiénes formulamos estos pedidos, ya que no sabemos ver más allá de nuestra propia comodidad y beneficio.

Clàudia Bensaja Vila

El País, dilluns 30 de setembre del 2019

En un barrio tranquilo

En un barrio tranquilo como es el de Tres Torres en Barcelona, la situación por la noche es desquiciante. Continuados camiones de basura pasan cada pocos minutos todas las noches por la misma calle. La mala distribución de los camiones o la falta de organización de recogida de residuos hace que cada muy poco tiempo los vecinos deban verse estorbados por los continuados pitidos, ruidos y luz, sin dejar de dar importancia al hecho de que vuelcan contenedores vacíos que contaminan innecesariamente debido al desperdicio de combustible. Encuentro necesaria la reorganización del sistema de los camiones de basura.

Martina Maset Montserrat

La Vanguardia, dilluns 14 d'octubre del 2019

Heroditians

Generaciones que cambian el planeta

A lo largo de las tres últimas décadas, el mundo ha afrontado ciertos cambios fruto de los desarrollos técnicos e intelectuales contemporáneos. Sin embargo, cada generación concibe el conflicto disparmente, y es que mientras Donald Trump echa por los suelos compromisos colectivos como Kyoto, aparecen en escena las nuevas promociones (donde yo me encuentro) comprometidas a hallar cambio de trayectoria. La joven activista Greta Thunberg, la alemana Luisa Newbower o la americana Haven Coleman, entre muchas otras, representan los valores e intereses de los sectores más jóvenes y difunden discursos sinceros acerca de la situación climatológica actual.

Asimismo, las generaciones Z.X y Milenials, como también todas las que están por venir, deberán desenvolver un rol clave para promover la sostenibilidad. Es por ello por lo que las actuaciones de estos nuevos iconos fomentan un cambio en la mentalidad sobre como obrar, respetar y corresponder a nuestro entorno.

Claudia Sobrero Viladomiu
El País, dilluns 21 d'octubre del 2019

Hipocresia mediambiental

Fa uns dies, en un restaurant de menjar ràpid, em van dir que per cuidar el medi ambient ja no donen palletes de plàstic. En un primer moment vaig apreciar aquestes polítiques. No obstant, poc després em van servir mostassa i maionesa en bosses de plàstic, un gelat amb tapa i una cullera de plàstic. A més, vaig poder observar com tot el menjar que no s'havia venut era llençat a les escombraries. Considero que les grans multinacionals han d'abandonar aquesta hipocresia i fer un exercici d'autocrítica per veure si realment estan lluitant contra l'emergència climàtica o el que fan és pur maquillatge.

Nicolás Salvà Mora
Ara, dimarts 31 de desembre del 2019

Sin medios de transporte

Pese a que estudio en Barcelona, siempre que voy a mi pueblo me pregunto la misma cosa. ¿Cómo lo hace la gente que estudia y vive su vida allí? Y es que en el pueblo no tenemos ni paradas de bus, ni tren, ni mucho menos metro. Por no tener, no tenemos ni un instituto o un cine. Esa realidad no es exclusiva, la mayoría de los pueblos de la zona están así.

Cuando voy por Barcelona pues, cuando busco en Google Maps como ir a un sitio y me aparece cuatro opciones diferentes, siempre pienso en mi pueblo. Entiendo que no pueda estar perfectamente comunicado, pero tal vez deberíamos revisar las redes de buses para evitar así situaciones en las que pueblos pequeños del Pirineo se quedan sin ningún transporte que no sea el coche. Especialmente si tenemos en cuenta que gran parte de la gente que allí vive son ancianos, y todos sabemos que a partir de cierta edad ya no se nos permite usar el coche.

Tal vez sería factible poner un bus a demanda, más que organizar una línea exclusiva, y conforme a la demanda ir buscando nuevas rutas.

Anna Prats Bachiller
El País, dijous 7 de novembre del 2019

Temors tramposos

Hans Rosling, autor del llibre Factfulness, apuntava a la por i la negativitat com a components rere la idea equivocada que «les coses van a pitjor». Coronavirus, escalfament global, inquietuds polítiques,... són tots sinònims d'incògnites decisives, amb una poderosa càrrega de neguit que estimula una visió negativa del món, malgrat ser aquest un lloc millor any rere any. Al final, cap virus es propaga més ràpid que la por. Convido doncs, a la lectura d'aquest gran llibre per mirar els problemes del món amb ulls més crítics.

Jaume Martínez Gorria
Ara, divendres 13 de febrer del 2020

Agafar les regnes

Bill Gates va realitzar una conferència fa cinc anys on va parlar sobre l'impacte que sostindrien les epidèmies durant els pròxims anys. «Si comencem ara, potser estarem preparats per a la pròxima epidèmia» és la frase que pronunciava al final del seu discurs.

Les accions a contrarellotge, la falta de recursos sanitaris, els privilegis d'alguns... són indicis que mostren com hem xocat amb la pandèmia. La vella tendència a esperar que passi el pitjor per exhibir signes de reacció ens ha superat. Esperem que 2020 ens serveixi de model per a agafar les regnes.

Jaume Martínez Gorria

Ara, dissabte 21 de març del 2020

42 años de libertad

Poca gente es consciente de la suerte que tenemos de vivir en una democracia. Hace 42 años dejamos atrás un sistema dictatorial para dar la bienvenida a la democracia escribiendo una Constitución. Ese momento fue único, ya que los dos bandos que llevaban décadas confrontados se dieron la mano para tener un presente y un futuro mejor ambos.

Hemos de estar orgullosos de esta gran hazaña, dado que supimos poner punto final a un periodo de odio, violencia y persecución, con el único fin de vivir todos con libertad y con una plenitud de derechos. Hay que estar orgullosos de lo que hicimos y seguir prosperando como sociedad para optimizar pilares democráticos como la convivencia, el respeto, la justicia y la libertad.

Juan Carlos Urquia Soy

La Vanguardia, diumenge 1 de març del 2020

La vergonya de Barcelona

La polèmica prefectura de Via Laietana del Cos Nacional de Policia ha estat en gran part criticada no per la seva actuació avui en dia, sinó pel seu passat. I és que ens trobem davant la mateixa prefectura on el règim franquista torturà els resistents antifranquistes, on la temible brigada Político Social actuava, on encara ressonen els crits dels comissaris Polo y Quintela. Per a molts la comissaria representa això: la tortura i repressió als seus pares. Aleshores per què no reubicar-la? Per què aferrar-se a la mateixa prefectura d'enguany? Res costa trobar una nova localització per a la comissaria. Res costa trobar un lloc que no evoqui els records de les tortures i els malsons que aquesta comissaria va provocar a les famílies antifranquistes, a la meua família.

Anna Prats Bachiller

Ara, diumenge 10 de novembre del 2019

Soy ciudadana

Soy ciudadana de Barcelona y estas últimas semanas se esta hablando de un mono tema: el coronavirus. En España, debería ser más preocupante la incidencia de la gripe que la del coronavirus, ya que en términos médicos la relevancia es mayor. La gripe se esta olvidando por el coronavirus. Se pregunta por vacunas hacia esta nueva amenaza, y en la gripe, que la tenemos, no nos la ponemos. La gripe mata a personas a diario en España, algo que no ha ocurrido con el coronavirus en nuestro país. Deberíamos preocuparnos de los problemas que nos llevan persiguiendo desde hace años y no de las posibles nuevas amenazas.

Martina Marset Montserrat

La Vanguardia, dissabte 8 de febrer del 2020

Herois en l'ombra

Cada nit a les vuit donem gràcies als serveis sanitaris per la feina que estan fent, però oblidem un altre sector, les residències per gent de la tercera edat. Aquest sector és un dels que està treballant més durament durant aquesta crisi, amb una gran falta de recursos, personal i material sanitari per poder seguir oferint una assistència completa per cuidar de les persones més vulnerables: la gent gran.

La falta d'acció que està proporcionant l'estat, el menyspreu de la tasca del sector i la por a infeccions que pateixen famílies, professionals i persones de la tercera edat són fronts oberts que hem de saber atacar com a societat i, des de la solidaritat i unitat que es necessita en aquesta crisi, posar capa a tots els herois i heroïnes i reconèixer la gran tasca que estan fent. Des d'aquí, m'agradaria enviar un missatge de suport a totes les persones que fan possible la protecció dels més vulnerables. Una abraçada molt forta i molts ànims!

Enric Aletà Cumellas

Ara, divendres 24 d'abril del 2020

Por al diferent

En els últims anys, com a conseqüència del gran nombre de persones que han d'abandonar el seu país per refugiar-se en un altre, el fenomen migratori és en boca de tothom. És important que respectem els nouvinguts i que entenguem que aquesta gent es veu obligada a deixar enrere casa seva i que molt probablement ha viscut experiències injustes i horroroses que no es mereix ningú.

Em preocupa l'odi que està començant a sorgir per part d'un sector de la població cap a aquesta gent. Tenen "por al diferent". Malauradament, el món ja va veure fins on pot arribar aquest odi en èpoques passades no tan llunyanes. Entre tots l'hem de combatre perquè aquest odi és una bola caient des d'una muntanya que cada vegada es va fent més i més gran.

Juan Carlos Urquía Soy

Ara, dissabte 22 de febrer del 2020

Se'ns en va de les mans

Hem entrat en una competició entre ciutats per veure quina té més i millors llums de Nadal. Els carrers molt il·luminats ens animen a sumar-nos a la festa del consumisme, però alimentem el negoci nadalenc sense pensar en la despesa innecessària i en la producció de CO₂ que suposa. Hem de recordar que el malbaratament només fomenta el canvi climàtic. Cal recuperar la consciència i la veritable essència del Nadal.

Nicolás Salvà Mora

Ara, desembre del 2020

18.535.900

18.535.900 es el número de personas mayores que viven solas en España, esta cifra sólo hará que aumentar, como afirma Antonio Abellán, demógrafo del Departamento de Población del CSIC.

Estos días de confinamiento no están siendo fáciles para nadie, pero son especialmente difíciles para las personas mayores que están solas en casa. Frente a la pandemia mundial que nos encontramos, y sobre todo, limitados por las reglas de confinamiento que nos han sido impuestas, ¿qué podemos hacer, como ciudadanos, para ayudar a estas personas?

Este grupo vulnerable también suele sufrir de escasez de recursos, exclusión social y mayores dificultades para abordar las necesidades básicas de su día a día. Además, la gran mayoría presentan una ignorancia tecnológica que los deja lejos de la posibilidad de conectarse con otras personas, aprender sobre la pandemia o acceder a nuevos modelos de ocio.

Estas personas están solas y aisladas del mundo, así que pido, en este momento, un gesto de empatía: llamar, hablar y estar con ellos para todo lo que podamos y, especialmente, quedarnos en casa, detener la propagación de este virus.

#juntospodemos

#yomequedoencasa

Enric Aletà Cumellas

El País, dissabte 4 d'abril del 2020

La societat que no volia als seus estudiants

Alex Beard ens explicava ahir com una societat que no estima els seus professors no estima els seus nens. I és que el sistema educatiu actual és un gran entramat on només es premien les més altes qualificacions, als exàmens estandarditzats; tot inspirat en un model industrial que les empreses ja han deixat enrere i que sembla haver oblidat l'ètica, la creativitat i el propòsit.

El malbaratament de la intel·ligència humana que posa en relleu és el típic d'un sistema que forma a robots, a màquines eficients en comptes d'ànimes creatives, resolutives i amb pensament crític, que busquin una constant millora de si mateixos i del que els envolta. Per què no deixem que el pensament humà s'expandeixi i deixem enrere l'era dels robots i de l'automatització?

I si funcionéssim a l'inrevés? I si donem pas a la rebel·lia, a l'autenticitat, imaginant i creant el millor dels mons possibles? Hi va haver un temps on el saber humà era anomenat «filosofia», però sembla que els setciències es van apoderar de la resta. ¿Quant més esperarem per revertir aquesta situació?

Enric Aletà Cumellas

Ara, dimecres 6 de novembre del 2019



PREMI HERÒDOT

Alumnes de Batxillerat

Aigua, foc i terra: Com tres elements han definit la història d'un poble

Ariadna Aliana, 1r Batxillerat C

Adaptació per Patrícia Benítez

Durant aquests dies de confinament em trobo a Viladrau, un petit poble del Montseny que actualment té 1040 habitants. No és gran cosa, però aquí estic, escrivint a la taula del menjador, amb la llar de foc encesa perquè estem a finals de març però hi ha previsió de neu per d'aquí a dos dies. Segurament el primer que us ha vingut al cap quan heu llegit Viladrau és l'aigua, que és el que fa que normalment la gent coneixi el poble. El que molta gent no coneix, però, és la història, i els horribles fets que van tenir lloc en aquest petit poble a principis del segle XVII. Abans d'arribar-hi, haurem de situar Viladrau en context. Viladrau és un poble de la comarca d'Osona, a 840 metres d'alçada, i està situat dins del Parc Natural del Montseny, el qual l'any 1978 la UNESCO va incloure dins la Xarxa Mundial de Reserves de la Biosfera del programa MaB (Home i biosfera). L'aigua ha definit la història del poble des de sempre, havent-hi moltes fonts dignes de visitar i diversos rius i rieres que envolten Viladrau. A part, el 1968 es va fundar l'empresa que porta el nom del poble, l'aigua per la que tothom el coneix. El clima de la zona és fred, així com la gent que hi viu, però a l'estiu hi ha molta gent que puja des de Barcelona o altres ciutats, sent actualment segones residències la major part de les cases. Encara que això no ha sigut sempre així.

Principis del segle XVII, una societat tancada de ment, profundament cristiana. La tecnologia no està ni de lluny tan desenvolupada com avui en dia. El que avui és una hora i quart des de Barcelona cap a

Viladrau, al segle XVII són tres dies a cavall. Es calcula que en aquella època vivien entre 328 i 466 persones al poble, probablement es devien conèixer tots entre ells, i dubto que hi haguessin més de les dues botigues de menjar que hi ha ara. En aquesta situació, l'any 1617, 14 dones es reuneixen a prop del Santuari de Sant Segimon la nit de Tots Sants, sense ser vistes per ningú (o això creuen) i fan uns rituals. De Viladrau a Sant Segimon hi ha gairebé 4 hores caminant, això de dia i amb forces per a poder fer els 13 quilòmetres. Aquestes 14 dones, sàvies i amb amplis coneixements de plantes medicinals, es reuneixen al bosc la nit del 31 d'octubre, tradicionalment coneguda per ser la nit dels morts, lluny de casa seva, sense voler ser vistes. Tots sabem el nom que se'ls hi va donar al segle XVII: bruixes. No és precisament un final feliç el que tenien previst els habitants del poble per elles: és quan va començar la Persecució de les Bruixes. Les 14 dones van ser jutjades i executades, cremades a la pira, el foc llepant-les els peus, les cames, el tors. Comencen a cridar, i la resta de gent del poble no fa res per salvar-les, alguns fins i tot criden: bruixes! La crema de bruixes del poble de Viladrau va ocórrer només un cop, però aquest va ser decisiu. Viladrau va ser el poble de tota Catalunya on més bruixes es van ajusticiar, on més dones es van cremar acusades de bruixeria. De fet, el poble encara ho recorda avui en dia. Des de l'any 1997, i dins els actes de la Fira de la Castanya de Viladrau, el 31 d'octubre, quan comença a entrar la Nit de Tots Sants, Viladrau commemora un dels seus episodis històrics més tràgics.

El foc ha sigut el nostre guia i una gran ajuda per la humanitat des del principi dels temps, però també ha sigut un element profundament destructor. El cas més famós de la persecució de bruixes a Espanya és el de Zugarramurdi, a Navarra, entre el 7 i 8 de novembre de l'any 1610. Allà 29 dones van ser acusades de bruixeria per la Inquisició Espanyola de Logronyo. D'aquestes 29 dones, 18 d'elles van confessar les seves culpes i van ser deixades en llibertat, però sis d'elles es van resistir i van ser cremades vives, a part de 5 dones més que van ser cremades en efígie, perquè ja s'havien mort. En resum, 11 dones van ser cremades en una pira, el mateix que passaria en un petit poble del Montseny, que ja coneixem, set anys més tard.

Però no és aquí on acaben els fets que van tenir lloc en aquest poble del que ningú havia sentit a parlar en aquells temps. Joan Sala i Ferrer, més conegut com Don Joan de Serrallonga o simplement Serrallonga, va néixer en una nit de pluja, llamps i trons al Mas La Sala de Viladrau, que encara es manté en peu. El 21 d'abril de 1594 la mestressa de la casa, Joana Ferrer, va donar a llum al que seria el més important bandoler de tota Catalunya. Serrallonga va tenir una bona infància ja que provenia d'una família benestant, vivint de la terra i a prop d'ella, jugant amb els seus germans entre els boscos i rius, i inspirant l'olor de terra al seu voltant. El 1618, just un any després de la crema de bruixes del seu poble, es va casar amb la pubilla del mas Serrallonga de Querós, Margarida Tallades, i se'n va anar a viure amb la seva família, d'on va obtenir el sobrenom. De tant en tant en Serrallonga cometia algun robatori, ja que treballar al camp i viure de la terra no era suficient, però tampoc eren gran cosa. L'any 1622, un veí seu anomenat Miquel va denunciar a en Serrallonga per un robatori, pel que en Joan el va matar a trets.

A partir d'allà, va fugir i es va amagar als boscos, convertint-se en el bandoler Serrallonga. La vida al bosc és difícil, però en Serrallonga va anar ampliant la seva banda de bandolers, i tots s'amagaven entre els arbres, estaven rodejats de natura, i la terra era l'element principal que sempre els acompanyava, a part de ser la seva font d'aliment. Serrallonga es va fer molt popular entre la població del moment ja que era elegant en els seus assalts: sempre donava la cara i repartia el seu botí entre aquells que l'ajudaven. Cap al 1625, en Serrallonga ja tenia una banda de més de cent homes, de la qual n'era el cap, i tots vivien del bosc, de la terra, i dels atracaments. Era conegut per atracar carruatges i per raptar a persones de famílies benestants per les quals posteriorment demanava cobrar un rescat. Però la vigília de Tots Sants de l'any 1633 va ser delatat per un home que abans formava part de la seva banda, i per tant, enmig del bosc, com a únics testimonis els arbres, el bandoler va ser detingut i portat a Barcelona. Després de dos mesos de tortures, va ser condemnat a mort i executat el 9 de gener de 1634, d'una forma horrible, havent rebut cent assots i havent-li tallat les dues orelles va ser esquarтерat en quatre trossos. Tot i aquesta mort imposada tan brutal, el que probablement us estareu preguntant és perquè és recordat com un heroi avui en dia. Si havíeu sentit a parlar d'en Serrallonga abans de llegir aquest article, segurament el teníeu com a una bona persona, que era generosa amb el poble i que no només cometia actes de bandositat pel seu propi lucre, vivint al bosc com un fugitiu durant la major part de la seva vida, sempre escapant de les autoritats. Segurament el teníeu en més alta estima, i això és perquè la seva execució tan salvatge va redimir en Joan de Serrallonga davant dels ulls del poble.

És la gent comuna la que va escollir en Serrallonga com a heroi, probablement per la seva mort de màrtir i per com va ser traït per un antic amic. Aquests dos fets van despertar la simpatia de la població, i és per això que encara avui en dia recordem al famós bandoler amb afecte. També s'ha de tenir en compte com va començar la seva mitificació. El 1635 els dramaturgs castellans Antonio Coello, Francisco Rojas Zorrilla i Luis Vélez Guevara van escriure El catalán Serrallonga, que narrava la vida del bandoler com un aristòcrata que havia perdut la seva fortuna i que havia hagut d'amagar-se a les muntanyes del Montseny, en els boscos frondosos, vivint de la terra i sense mirar enrere un sol cop. Aquesta imatge que es va crear era falsa, ja que pintava a en Serrallonga com un Robin Hood català, que repartia el botí dels seus atracaments entre el poble, fent-lo així feliç per a guanyar-se la seva afecció i fer que l'acollissin en cas de necessitat. Però aquesta imatge va créixer encara més durant el Renaixement, quan alguns escriptors el van convertir en un patriota català que lluitava contra la dominància d'Espanya. Més enllà del que va ser o no va ser en Serrallonga, més enllà del que és realitat i el que és ficció, el que sí és veritat és que la gent es va apropiat de la figura d'en Serrallonga, i la van anar modelant per a les necessitats de cada segle. Si es volia que la gent tingués algú en qui pensar, un personatge de qui parlar quan s'anava al camp a treballar, algú que servís per oblidar les penes del dia a dia, en Serrallonga era un noble que es preocupava pel poble i els repartia els seus propis diners, en comptes d'embutxacar-se'ls com passava a la realitat. Si es necessitava que la gent lluités pel seu país, en Serrallonga havia sigut un gran patriota que ens havia defensat davant dels nostres enemics, i que havia lluitat per nosaltres. Això és el mateix que ha anat passant al llarg dels segles, i que ha anat transformant a diferents personatges de la nostra història, els ha anat mitificant, tot per fer sentir millor a la població, per donar-los algú en qui pensar, en qui ocupar el temps per a que no es revoltessin. En aquella època de cacera de bruixes, de lluita contínua sense descans per a sobreviure, només per a que uns quants privilegiats acabessin aprofitant-se

del poble, com sempre ha passat, l'imaginari popular va anar transmetent a través de dites i llegendes les històries d'aquests personatges reals però ficcionalitzats. No és d'estranyar, per tant, que es digui que en una nit de pluja, llamps i trons, com va ser la nit en la que va néixer Serrallonga en el Mas La Sala de Viladrau, el seu cap, que havia sigut penjat al Portal de Sant Antoni de Barcelona com a manera d'amenaça pels ciutadans, va desaparèixer, sense que ningú sapigués on havia anat a parar.

En conclusió, Viladrau, on em segueixo trobant després de descriure la seva història, amaga molts més secrets dels que un podria pensar en primer lloc. Hi ha tres elements – l'aigua, el foc i la terra – que han definit dia a dia la seva història, i el poble no seria el mateix sense ells. L'aigua Viladrau, la pluja, la neu, els rius i les rieres que donen vida a aquesta població, la persecució i crema de bruixes del segle XVII, de la que molt poca gent en té consciència, que va ser aquí, en un poble perdut del Montseny, la més gran de tota Catalunya, i finalment, el bandoler Serrallonga, que va fer dels boscos i dels diferents racons de la terra els seus amagatalls, la seva casa, són tres elements que han definit la història del poble i, segurament, l'imaginari popular de tota Catalunya. I no cal dir que, com Viladrau, hi ha molts indrets misteriosos de la nostra terra que amaguen secrets inimaginables, i que aguaiten impacients que algú els descobreixi i els desvetlli, i ens els faci saber a la resta de nosaltres.

Amor Amour Love Любовь

AGOSTIÑO Y ANTONIA

Alex Segura, 1r Batxillerat C

Corría el feliz verano del 98 cuando Agostiño, a sus 72 años, enloqueció de amor por su cabra Antonia, después de 3 matrimonios fallidos y de pagar 3 manutenciones mensuales de 2000€ cada una y finalmente decidió no volver a casarse con alguien que pudiera contratar un abogado y desplumarle. Así que finalmente decidió pedirle la pezuña a su amada Antonia, una cabra alpina gallega de 3 años, de cuello fino y largo, tronco más bien amplio y con la cola corta y erguida. Su pelaje era rojizo y azabache, que cambiaba con la luz del sol. El pelo lo tenía bastante corto, pero a veces le crecía más de lo debido y Agostiño tenía que actuar esquilándole el pelo. Tenía un peso promedio de 45 kilogramos, lo normal de su sexo, todo y que a veces Agostiño le daba más comida de la necesaria. Medía entre 60-70 centímetros ya que no tenía ningún problema de crecimiento ni nada parecido, era la cabra perfecta para Agostiño.

Dejando de lado la descripción de Antonia, prosigamos con esta historia de amor. Después de pedirle la pezuña a Antonia, que por supuesto asintió, Agostiño llamó a toda su familia para dar las buenas nuevas, se casaba por cuarta y última vez. Su familia aun no conocía a Antonia, por eso cuando colgaron, empezaron a reírse por las palabras que él dijo: “última vez”, en medio de las carcajadas se oían esas últimas palabras de Agostiño. Cuando llegaron al lugar de la boda se dieron cuenta que eso no era una boda normal, ya que se iba a celebrar en un acantilado. Empezaron a ver cabras y cabras, que eran los familiares y amigos de la novia, y finalmente vieron a Antonia una cabra que estaba vestida de blanco, con encajes y velo, al cura del pueblo de Agostiño y a la izquierda a Agostiño vestido de novio. Al fin lo entendieron todo, al padre de Agostiño que ya tenía una cierta edad, casi le da un infarto y a su madre juntamente con sus hijos casi se les notaba la risa, mientras se iba acercando el momento de la ceremonia.

Después de una larga y divertida boda, aunque los votos matrimoniales solo duraron unos escasos 3 segundos por parte de la novia, decidieron irse a un hotel llamado “As Cabras de Breogán”, obviamente un hotel que aceptaban animales y, sobre todo, cabras. Al parecer este Breogán que era el dueño del hotel, también se había casado anteriormente con una cabra, llamada Felisa, pero enviudó, al parecer por un trágico accidente a causa del cual tuvo que ser finalmente sacrificada.

Después de 5 años de feliz matrimonio, Agostiño ya era muy anciano y enfermo para poder cuidar y alimentar a Antonia, tenía lagunas de memoria y se pasaba el día en la cama, apenas comía y no hacía caso a Antonia, el 28 de diciembre de 2003, después de 2 semanas sin poder alimentarse, Antonia falleció. Tanta era la tristeza de Agostiño que 3 días después, mientras comía las uvas se atragantó en la décimo primera, ya que le costaba tragar y se le quedó entera obstruyendo las vías respiratorias. Después de 2 semanas, los hijos fueron a la casa, vieron a Antonia muerta y a su padre, Agostiño con la décimo segunda uva en la mano y mirando con gran tristeza a su último amor, la cabra Antonia.

Los 5 años que duró su feliz matrimonio fueron los 5 más felices de la vida de Agostiño, que redactó un diario de su amor hacia Antonia, que aún hoy en día se lee en los institutos de la comarca de Bergantiños. Agostiño amó a Antonia más que todas sus anteriores esposas juntas, siempre le escuchaba con una sonrisa, jamás le discutía nada y era muy fácil de contentar y sobre todo de mantener. En la plaza del pueblo de Agostiño todavía puede verse la estatua de Agostiño y Antonia, que él mismo ordenó construir como prueba de su amor eterno.

UNA HISTORIA DE AMOR

Ariadna Aliana, 1r Batxillerat C

Me levanto por la mañana y me duele separarme de ella. A lo largo del día, ella es lo único en lo que pienso, y solo quiero volver a su lado. Hoy, cuando nos hemos despedido, he pensado en lo que me dijo ayer mamá: no me deja casarme con ella. La verdad, no entiendo el porqué, pero mamá dice que no es de mi clase. Después de insistirle, me ha dicho que estaba loco y que debería visitar un psicólogo. Yo no entiendo la razón, porque el apego que siento hacia ella es tan fuerte que sé que es correspondido y que ella solo existe para mí. Mientras yo trabajo, ella se queda en casa, aunque no es la típica que limpia y me ordena la habitación. Nada de eso. Ella se queda en su sitio todo el día y no me ayuda para nada en los trabajos del hogar. El hecho de que no haga nada me preocupa, puede que se aburra un poco o que si se queda todo el día en el mismo sitio pase un poco de frío. Por eso hoy, al salir de la oficina, le he comprado una manta nueva, de esas que son peludas y que calientan tanto en invierno. Sé que le gustará tanto a ella como a mí, y que será genial estar arrebujados bajo la manta, yo dándole calor a ella. Después de pasar por la tienda, al coger el autobús, me he encontrado con mamá. Qué coincidencia. Le he preguntado que si seguía pensando que debería buscar ayuda o si por fin aceptaba la relación de amor que tengo con ella. Me ha dicho que hasta que no la cambie por otra, no me va a dirigir la palabra. Sinceramente, me ha parecido muy grosera, ya que yo la quiero y la necesito, y si estas dos condiciones se juntan y no me ha hecho nada malo, no la pienso cambiar. El afecto de verdad es difícil de encontrar, y no lo voy a dejar ir una vez lo he encontrado. Sé que ella me espera en casa, que vive por y para mí y que siempre será acogedora conmigo. Cada día espero con ansias el momento de reencontrarme con ella. La quiero demasiado y sé que, sin ella, las noches serían horribles, no podría conciliar el sueño. En esto, ella me ayuda mucho. Mi cama es la mejor.



*Brilla
a l'escenari*

EL TEATRO, EL ARTE DEL INSTANTE

Alba Miró, 1r Batxillerat A

Subir a un escenario es abrir una puerta a una realidad paralela, te da el poder de cambiar la sociedad sin que esta se dé siquiera cuenta. El teatro reflexiona, critica, enseña y emociona, y todo en clave de entretenimiento. Llegar al punto álgido de un monólogo y desatar toda la emoción contenida, o sostener esa última nota de la canción que da cierre a la obra, causa una sensación extasiante. Y lo es, dada su efímera y única naturaleza. El teatro es el arte del presente, no crea un producto tangible, pero es capaz de hacer sentir; en ello recae su magia. Nunca serás la misma persona al entrar que al salir de una sala de teatro.

Lamentablemente, las artes escénicas ya no son tan admiradas entre los jóvenes como solían serlo. En una época en que existen miles de series y películas de todo tipo a un click nuestro de distancia, la idea de recurrir a los escenarios en busca de diversión es cada vez menos frecuente.

Esto causa que la producción teatral de Barcelona haya decaído gravemente durante las últimas décadas. Si volviéramos la vista atrás al Paralelo de hace cuarenta o cincuenta años contemplaríamos una escena de lo más diferente a la actual: una avenida repleta de teatros y cabarets iluminada por las coloridas luces que anuncian la llegada a la ciudad de una nueva obra. Si el tiempo se congelara por un momento entraríamos en alguna de esas salas, paseándonos entre el entregado público, y al subirnos al escenario quizás reconoceríamos en la cara de algún actor o actriz una lágrima de emoción. Su vestuario de plata resplandecería bajo el brillo de los focos y puede que en ese instante nos pareciera como si el resto del mundo hubiese dejado de existir, como si no hubiera nada más allá de esa sala, de aquellas sonrisas, de ese teatro.

Las artes escénicas son una ventana a nuevas realidades, una bocanada de aire fresco, un respiro de nuestro ajetreado mundo. Todos necesitamos descansar en algún momento, y no hay mejor forma de hacerlo que recurriendo a ellas. Por ello, hacedme un favor: caminad hasta vuestro teatro más próximo y entrad, dejando fuera cualquier prejuicio o sentimiento negativo. Cerrad los ojos y escuchad: oiréis algún que otro paso en la distancia, el repiqueteo de los zapatos de los intérpretes al moverse sobre el escenario de madera, sus voces que se elevan y se funden las unas con las otras. Ahora volved a abrirlos con la fascinación de un niño y observad a vuestro alrededor. Entonces, y solo entonces, entenderéis de qué estoy hablando.

LA LISTA 2019-2020:

LAS PELIS, SERIES Y LIBROS MÁS TOP

Ariadna Aliana, Valentina Pons i Blanca Salvà, 1r Batxillerat C

Sabemos que después de parciales y globales solo queremos salir de fiesta el viernes y el sábado pasarnos todo el día en el sofá. Pues estamos aquí para ayudaros durante esos fines, con las series, libros y películas que nos han gustado más. Algunos de ellos los acaban de estrenar y otros son clásicos, pero si os decimos que son buenos, es por que lo son. Seguro que hay un libro o una serie esperándoos ahí fuera para viciaros y hacer que sea de lo único de lo que habláis. Y para ayudaros, estamos nosotras. La lista no se acaba, pero aquí tenéis los libros, series y películas que hemos disfrutado más.

LIBROS

La chica del tren, de Paula Hawkins

Esta novela trata sobre una mujer alcohólica que cada día coge un tren para ir al trabajo en Londres. Cuando este se para en un semáforo ella puede observar las casas que hay cerca de las vías y se imagina cómo son las vidas de estas personas. Ella siempre observa a Jason y a Jess, la pareja perfecta ya que tienen todo lo que ella perdió. Pero pronto se da cuenta de que no son tan perfectos como ella creía. Al principio quizás no te convence, pero si sigues leyendo verás que vale la pena por los secretos inesperados que esconden los personajes. Si os gusta haceros paranoias y estresaros con un libro, ya tenéis uno más en la lista.

Mi hermana vive sobre la repisa de la chimenea, de Annabel Pitcher

Jaime es un niño de 10 años, que hace 5 perdió a una de sus hermanas gemelas, Rose, en un atentado terrorista. La muerte de esta deja a la familia destrozada, la madre se va de casa y el padre, un hombre adicto al alcohol, tendrá que sacar adelante a Jasmine, la otra gemela, la cual ha dejado de comer, y al pequeño Jaime. Con este libro te adentrarás en una conmovedora historia en la que podrás contemplar desde los ojos de Jaime, un niño, como una familia de Londres intenta superar sin muchos resultados el trágico suceso.

Juego de tronos, de George R. R. Martin

Un clásico moderno, seguramente tenéis a un amigo pesado que os ha estado los últimos dos años haciéndoos spoilers sin parar. Estos libros ganaron popularidad cuando los transformaron en serie, pero como siempre, los libros son mejores que la adaptación a la pantalla. Las muertes inesperadas (los amigos insistentes saben de lo que estoy hablando), las traiciones, las batallas, el suspense y la gran cantidad de detalles y personajes (que a veces cuestan un poco de seguir) hacen que esta saga de novelas pseudo-medieval sea un must si quieres engancharte a la lectura. Eso sí, ármate con mucho tiempo y con un par de amigos a los que puedas chillarles cuando se muera ese personaje.

El piso mil, de Katherine McGee

Si te gustan las novelas futuristas, de misterio y romances, esta es tu novela. Ambientada en Nueva York en el año 2118, una supertorre de 1000 pisos ocupa el centro de Nueva York, donde las plantas superiores están habitadas por familias inmensamente ricas, mientras que en las inferiores subsisten las clases más bajas. Cuando una chica cae desde lo más alto de la torre, los secretos de un grupo de adolescentes ya no están a salvo. Mentiras, excesos, traición, amores prohibidos,.. ¿Cuántos secretos podrán esconder para sobrevivir?

Mujercitas, de Louisa May Alcott

Probablemente no sea la primera vez que alguien os hable de este clásico, y por algo será. Esta novela ha sido llevada múltiples veces al cine, pero naturalmente el libro es mejor que la película, aunque la última casi llega a su altura. Narra la historia de cuatro hermanas y de su forma de vivir la vida, que cambia radicalmente con la aparición de un nuevo vecino rico llamado Laurie y como su amistad se convierte en algo más (o no). Meg, Jo, Amy y Beth logran superar las dificultades del día a día con su personalidad, y Alcott hace que lo cotidiano nos parezca extraordinario.

SERIES**Juego de Tronos, de David Benioff y D. B. Weiss**

Si sois más de series que de libros, aquí tenéis la otra opción. Es verdad que en los libros hay más detalles, pero no se ganan 12 Emmys, incluido el de mejor serie dramática, sin que Juego de Tronos sea una serie que ha conquistado a medio mundo. Igual que las novelas, la serie narra como las dos familias más importantes de Poniente luchan por el poder. Puede no atraeros el contexto, pero los conflictos son tan humanos como hoy en día. Vemos reflejadas las emociones, las luchas por llegar a lo más alto y sobretodo, la constante sensación de formar parte de algo más grande. Si queréis uniros al fenómeno de Juego de Tronos, buscad a un amigo que haya visto la serie para que os deje su contraseña de HBO y con el que comentar todo lo que pasa.

Euphoria, de Ron Leshem, Daphna Levin y Tmira Yardeni

Esta serie protagonizada por Zendaya, muestra la vida de los diferentes estudiantes de un instituto y como cada uno esconde sus secretos. Lo que hace que se diferencie esta serie de todas las demás de instituto, es por como muestran los problemas de estos adolescentes. A veces nos parecerá demasiado brusco porque no estamos acostumbrados a ver una serie con tan poca censura, pero al fin y al cabo nos muestra la realidad de estos problemas y cómo cada personaje los afronta.

Black Mirror, de Charlie Brooker

Esta serie es seguramente muy diferente a todas las que habéis visto ya que cada episodio es una historia completamente diferente, lo único que todos los episodios tienen en común es que tratan sobre cómo la tecnología afecta al ser humano, y como en el futuro esto puede tener muchas consecuencias. La mayoría de ellos tienen finales o giros inesperados que hacen que al acabar el episodio te quedes pensando para comprender qué es lo que acabas de ver. En mi opinión los mejores episodios son “Blanca Navidad”, “La ciencia de matar”, “Playtesting”, “Cocodrilo” y “Hang the DJ”. Todos estos tienen giros y finales super inesperados que te sorprenden muchísimo. Y es muy importante ver “Black Museum” el último episodio de todos porque en este verás muchos elementos que se relacionan con otros episodios.

Friends, de Marta Kauffman y David Crane

Probablemente habréis oído hablar sobre esta serie de los 90 y los 2000 ya que fue un éxito internacional. Trata sobre la vida de 6 amigos que residen en Nueva York. Suceden tanto buenos como malos momentos pero siempre usan el humor en sus episodios. Lo que más gusta de esta serie es como en cada episodio te ríes y a pesar de ser una serie muy larga (10 temporadas) no te cansas de verla. Hay dos tipos de personas: las que se pasan la vida haciendo referencias a Friends y las que se pasan la vida escuchando a los demás hablar sobre la serie.

Stranger Things, de Matt y Ross Duffer

Cuando desaparece un niño en un pequeño pueblo de Indiana, su familia, amigos y la policía intentan encontrarlo, pero se dan cuenta de que hay más secretos que el gobierno ha estado ocultado al pueblo de Hawkins. Este thriller mezcla comedia, amor y terror en una misma serie de 3 temporadas, que ha conseguido muy buena crítica por todo el mundo. Otra vez hay dos tipos de personas: los que se saben como se llama el gato de la tía del padre de Millie Bobby Brown y a los que les meten Stranger Things hasta en la sopa.

Vis a vis, de Daniel Écija

Esta serie es tanto para chicas como para chicos, porque es brutal, literalmente. Trata sobre una mujer que entra a la cárcel cuando en realidad es inocente, y a medida que la serie avanza las cosas se tuercen dentro de la cárcel, con sus compañeras, y fuera, con su familia. Se puede ver la evolución de su personaje y los demás, y las alianzas que se van formando entre ellos. Otro hecho que me parece muy interesante es que te enseña la cárcel de una manera muy realista y ves en realidad como es estar ahí. La recomiendo muchísimo porque aunque sea un poco brusca, la trama es de acción y te tendrá enganchado hasta el punto de estar en tu cama a las 2 de la mañana decidiendo si ver otro episodio o no.

***The Crown*, de Peter Morgan**

Es muy probable que mucha gente ya haya dejado de leer con solo ver el título de la serie, pero por favor, mirad una temporada y luego ya os daremos la oportunidad de criticar. *The Crown* es de las pocas series que mejoran con el tiempo, y es que la tercera temporada es mucho mejor que la primera. Narra el ascenso de la actual reina de Inglaterra al trono, y aunque todo os parezca muy siglo XIV, es muy interesante ver cómo el cambio de la sociedad desde el siglo XX hasta hoy en día afecta a la monarquía. De verdad que si alguna vez os habéis sentido atraídos por el tema, los profundos silencios, los diálogos y la música (o su ausencia) os transportarán hacia una serie que no es solo para adultos.

PELÍCULAS***Pulp Fiction*, de Quentin Tarantino**

Seguramente habréis oído hablar numerosas veces de esta película, pero lo más probable es que pocos la hayáis visto. Esta obra cinematográfica del cine posmoderno relata tres historias paralelas, en las cuales aparecen dos asesinos a sueldo que trabajan para Marcellus Wallace, un mafioso que pese a aparecer en muy pocas escenas, es el personaje entorno al cual gira la acción de la película. Lo que hace a esta película una auténtica obra maestra, es el hecho de que la acción no sucede de forma cronológica, por ello has de ver la película más de una vez para acabar de entenderla. Otro de los hechos que hacen a *Pulp Fiction* una película tan conocida, es su maravillosa banda sonora y sus múltiples referencias a otras películas, como *Psicosis*, *Fiebre de Sábado noche* o *la Matanza de Texas*. Así que en conclusión, te gusten o no las películas de gánsteres, si te gusta el cine, esta obra maestra de Tarantino no te la puedes perder.

***Call me by your name*, de James Ivory y Luca Guadagnino**

En un pequeño pueblo del norte de Italia, el padre de Elio, que es profesor de arqueología, invita a un estudiante de posgrado, Oliver, judío estadounidense, a vivir con su familia durante el verano de 1983 y ayudarlo con su documentación académica. Durante el verano se ve como evoluciona la relación entre Elio y Oliver, y cómo afrontan el amor que sienten el uno por el otro. Una peli que os habrán recomendado durante este curso segurísimo y donde aparece Timothée Chalamet de joven (súper sexy) y Armie Hammer (un guaperas) que son dos bonus para ver la película.

***La odisea de los Giles*, de Sebastián Borensztein**

Esta película se ambienta en Argentina en el año 2001 y se basa en la crisis que ocurrió en diciembre de ese año. Un grupo de vecinos descubre que han perdido todos los ahorros que querían invertir en un nuevo negocio, debido a una estafa realizada por un abogado y el gerente de un banco. Por lo tanto, se organizan y arman un plan para recuperar lo que les pertenece. Esta historia mezcla humor con una historia basada en hechos reales. Risas 100% aseguradas!

***The King*, de David Michôd y Joel Edgerton**

La mayoría de películas de Netflix, por mucho que actúen actores famosos, son de domingo por la tarde y se olvidan una vez las has acabado. Pues bien, este no es el caso de *The King*, que a parte de estar protagonizada por Timothée Chalamet (que no está nada mal), narra la vida del rey Enrique V de Inglaterra. Despreciado por su padre, acaba accediendo al trono y consigue mejorar notablemente su posición. Aunque el drama histórico no os apasione, esta película os gustará si la miráis prestando atención a los detalles, que son importantes, además de que la actuación de Chalamet es excelente.

***Contratiempo*, de Oriol Paulo**

Este thriller español empieza cuando un empresario de clase alta, llamado Adrián Doria, se despierta en una habitación de hotel junto al cadáver de su amante. Todas las pruebas indican a que él es el asesino ya que no hay pruebas de que alguien ha podido entrar ni salir de la habitación. Por eso contrata a la mejor preparadora de testigos del país, Virginia Woodman. Esta y Adrián trabajarán para encontrar la manera de demostrar su inocencia. Los giros inesperados que hay en el transcurso de la película te harán disfrutar como nunca de este thriller, y si necesitas una película de esas que se te queda la boca abierta del plot twist que hay al final, mírala. Para los fanáticos de los thrillers de misterio y asesinato, esta es vuestra peli!

***Medianoche en París*, de Woody Allen**

Si estás enamorado de los años veinte, esta es tu película. Owen, un guionista americano que vive en el pasado, viaja a París, con su prometida Inés y los padres de la última, a pasar unos días en la ciudad. Owen, un chico soñador y bohemio, disfruta del transcurso de sus noches paseando por la ciudad de París, sin ninguna otra compañía más que él mismo. En uno de sus paseos nocturnos, topa con un extraño automóvil, los pasajeros de este le invitan a subir. Entonces Owen se ve inmerso en el París de los años 20, la época en la que el había soñado siempre vivir.

***Four rooms*, de Allison Anders, Alexandre Rockwell, Robert Rodriguez, Quentin Tarantino**

Un hotel, cuatro habitaciones, en cada una de ellas se alojan extraños personajes, cuatro historias distintas, 4 directores 1 recepcionista: Tim. Durante una noche vieja, el pobre Tim, tendrá que atender a las cuatro habitaciones, donde se verá metido en cuatro historias distintas de las cuales no sabe si saldrá con vida de ellas. Brujas, grandes celebridades del cine, un marido posesivo, dos niños muy traviesos, un cadáver, son algunas de las muchas personas que se alojan en estas cuatro habitaciones y con las que Tim tendrá que lidiar para poder empezar el año.

Privacitat, control i altres coses



PRIVACITAT, CONTROL I ALTRES COSES QUE NO IMPORTEN

Ariadna Aliana, 1r Batxillerat C

Potser hauríem de replantejar-nos la nostra forma de vida.

Crec que ens han venut una societat democràtica i lliure, que tothom ha comprat sense mirar-se-la dues vegades. Crec que no som conscients que ens estem deixant manipular tant fàcilment com en un règim totalitari. I crec, sobretot, que ens estem equivocant, que hi ha alguna cosa que falla.

Qui diria que en totes les distopies futuristes que se'ns presenten com a ciència ficció és cap a on ens encaminem? Per què pensem que Matrix, on tothom és esclau d'una intel·ligència artificial, o el 1984 de George Orwell, amb el Gran Germà, són totes realitats tan llunyanes que mai ens podrien passar? Som tan ingenus de creure en el règim? Portem la "democràcia" tan interioritzada que ja és una part de nosaltres mateixos que ni tan sols qüestionem?

El segle XXI és una ironia emmascarada. Som més lliures que mai i alhora la nostra llibertat es va reduint com parets que s'apropen cada cop més, fins a ofegar-nos. La privacitat és la forma de llibertat que més hauríem de valorar, però per què la regalem com si de res es tractés a les grans empreses? Què és el que donem i què exactament és el que rebem? Dos minuts en una pàgina web a canvi de saber la nostra ubicació, com ens diem, com és la nostra vida i quina és la nostra activitat a internet, entre d'altres. Com diria Rubert de Ventós, la necessitat neuròtica de saber-ho tot en tot moment. El problema aquí és que ho tenim tant normalitzat, el fet de fer clic a acceptar, que ja ni ens n'adonem.

Llibertat. Estat o condició de qui és lliure, de qui no està subjecte a un poder estrany, a una autoritat arbitrària [...]. No estem subjectes a una autoritat arbitrària? A on van a parar les nostres dades? Els grans ordinadors on es processa i s'emmagatzema la nostra informació no distingeixen a una persona d'una altra. Només guarden, recopilen, se'n recorden de coses de les que ni tan sols nosaltres mateixos en teníem coneixement; tot això és a l'abast d'algú. Precisament d'això és del que ens hauríem de preocupar, del que aquest algú omnipotent pugui fer amb les nostres dades.

És per aquesta raó que el coneixement, més aviat un coneixement específic en mans d'algú equivocat, pot provocar la caiguda de tot un sistema. Si una sola persona pot fer això, què es pot fer amb el coneixement de les accions de tothom, les dades dels 4.388 milions de persones que tenen accés a internet, el 57% de la població mundial? La manca de privacitat dels nostres temps només es pot traduir en una paraula: control.0'

Posem per exemple el de la Xina, on s'estan planejant implementar un sistema de puntuació pels seus ciutadans, on segons les bones accions (pagar impostos a temps, el tipus de compres que es fan, etc.) cada ciutadà tindrà una puntuació. Això em recorda bastant directament al capítol de Black Mirror titulat Nosedive, on la situació és pràcticament la mateixa. En canvi, si l'individu arriba a tenir una puntuació negativa, tindrà dificultats per accedir a càrrecs públics, a certs hotels o escoles pels seus fills.

Potser que el nostre segle ja no és tan idíl·lic com ens pensàvem. Potser el control al qual estem sotmesos està arribant a límits insospitats. Potser la nostra manca de privacitat condiona la nostra llibertat. I finalment, potser hauríem de replantejar-nos la nostra forma de vida.



L'avorriment i l'adolescència

ÉS LA PROCRASTINACIÓ EL NOU HOBBY DELS ADOLESCENTS?

Blanca Salvà, 1r Batxillerat C

Queden dues setmanes per globals, que són 10 dies d'escola i 4 de cap de setmana, vas amb temps de sobres. Queda 1 setmana i encara no has començat, però no passa res, ho tens tot controlat. És el cap de setmana abans, l'estrès comença a augmentar, però tot i així, no pots evitar empassar-te 4 episodis de la teva sèrie preferida. És la tarda d'abans, te n'adones que encara et queda la major part del temari i et peneixes de no haver estudiat abans. Si a tots ens ha passat això, perquè seguim cometent el mateix error?

La procrastinació és l'acció o hàbit de endarrerir activitats o situacions que han de ser ateses, substituint-les per altres situacions més irrellevants o agradables. Això és un problema que tenim durant tota la nostra vida. Des que érem nens i ens deien que féssim els deures abans de mirar la tele, i acabàvem fent el contrari, fins a les persones grans. Es va fer un estudi en un hospital amb 100 adults majors, prop de la mort. Se'ls va fer reflexionar sobre el major penediment de la seva vida. Gairebé tots van dir que no es penedien de les coses que van fer, sinó d'aquelles que no van fer. Però tranquils que, òbviament, no et penediràs de no haver estudiat suficient per a aquest global de mates del segon trimestre de 1r de l'ESO. El que passa és que hi ha dos tipus de procrastinació que es diferencien per un sol element. Com Tim Urban va explicar en una TED Talk, la ment del procrastinador funciona d'aquesta manera:

Sempre té 2 parts principals: la primera, que és la que pren les decisions racionals (com posar-se a fer aquest treball o començar a estudiar); a aquesta, però, sempre l'acompanya la segona part, que es preocupa per tenir aquest moment de felicitat i gratificació, com mirar Instagram o veure un vídeo de YouTube. Normalment la primera part és més feble i deixem que la segona ens controli, i per això ens acabem passant hores amb el mòbil. Però quan s'acosta el moment del lliurament d'aquest treball o examen, apareix el monstre del pànic, com l'anomena Tim Urban, que és l'únic que pot fer que la segona part ens deixi en pau i puguem estudiar d'una vegada. Aquest seria el primer tipus de procrastinació, però què passa quan no hi ha una data límit? Llavors el monstre del pànic mai apareix, i la segona part del nostre cervell ens controla indefinidament. Per exemple si vols treure't el carnet de moto, vols anar a veure els teus avis o vols començar a anar al gimnàs, haurà de ser la teva primera part la que estiri a la segona del cap, perquè el monstre del pànic no ho podrà fer per tu. Per això distingim la procrastinació a curt termini, que és de la qual sempre es parla, i la de llarg termini, que és la menys visible, i pot ser la font de molta infelicitat a les nostres vides.

Ara ve la part que segurament molts estàveu esperant: com podem deixar de procrastinar? Es recomana tenir un horari establert i complir-lo cada dia. Potser alguns ho heu intentat ja, però no ho heu aconseguit. En aquest cas potser el que et falta és una mica de força de voluntat i per a això necessites mentalitzar-te. Has de parar-te a pensar i preguntar-te: Quines conseqüències pot tenir veure un episodi de Netflix més? Què em surt més a compte, veure'l o estudiar? De debò vull arriscar-me a suspendre un examen per haver vist un episodi d'una sèrie que puc veure en acabar exàmens? Val la pena perdre tot aquest temps per un plaer momentani?

Com Tim Urban va dir, tots som procrastinadors. Tota la frustració que aquestes persones majors tenen en els seus últims anys de vida, no ve de no poder aconseguir els seus somnis, sinó del fet de no poder si més no començar a perseguir-los.

QUAN LES IDEES NO ARRIBEN

María Polo, 1r Batxillerat A

Has d'escriure un text. D'acord. Sobre què? Sobre el que vulguis. Perfecte. Agafa un bolígraf i un foli. Asseu-te i treu el tap al boli Bic. I, de sobte... el buit.

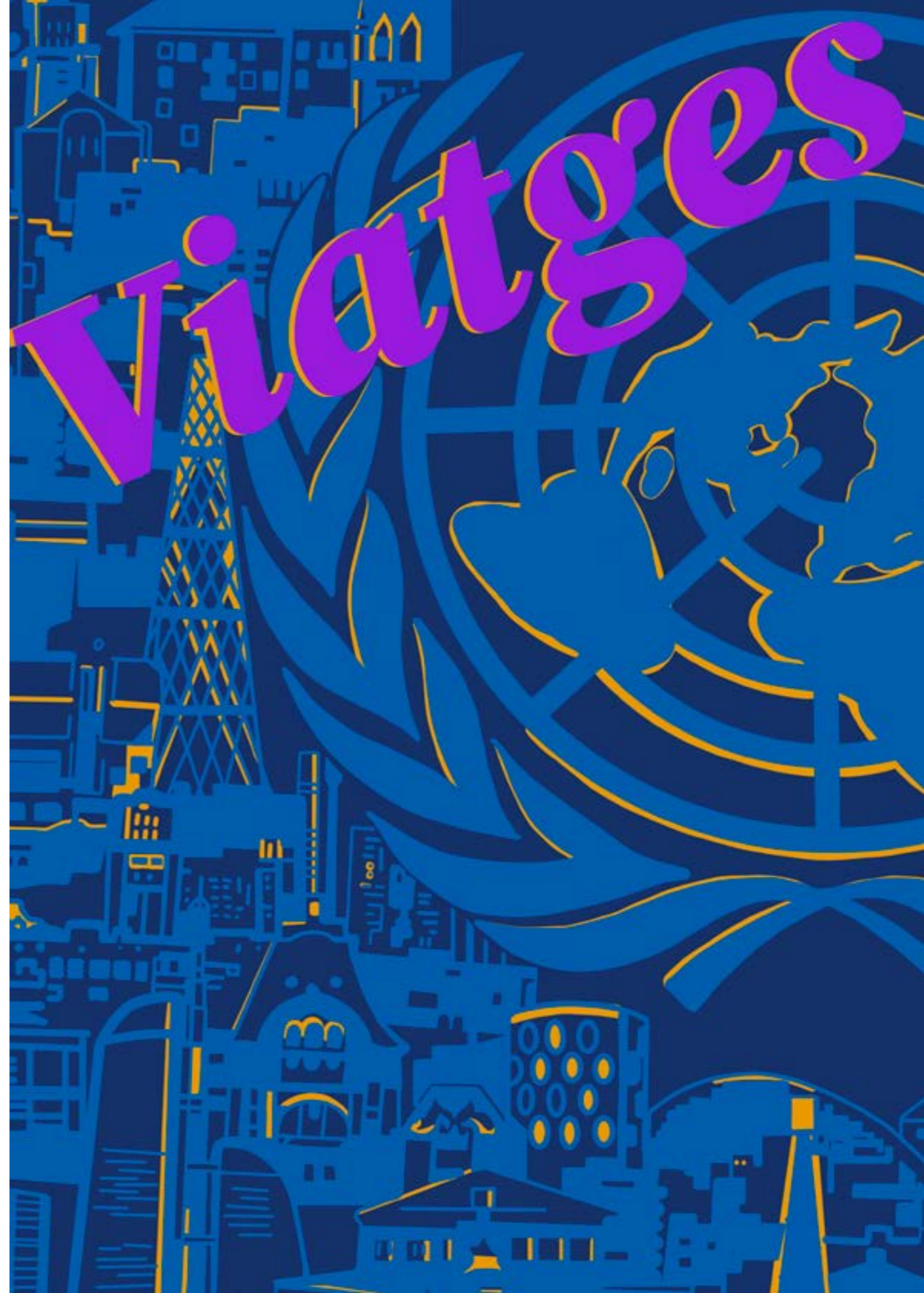
Alguns prefereixen anomenar-ho *síndrome del paper en blanc*, perquè és la mirada acusadora d'un foli buit el que els recorda la seva manca d'inspiració; uns altres, no obstant això, a qui veritablement temen és al palpitant cursor al començament d'un nou document de Word. Sigui el que sigui, tothom s'ha vist alguna vegada en aquesta situació d'una forma o l'altra i no ha sabut afrontar-la amb èxit.

La sequera d'idees pot ser -per experiència pròpia- un maldecap. El costum sol fer-nos pensar que els grans escriptors, pensadors, pintors, científics, compositors i altres persones de renom neixen amb una capacitat d'innovació sorprenent, com si no passés un dia en què no tinguessin un descobriment sobtat. Hi ha persones que semblen portar l'originalitat a la sang i que compten amb la innovació entre les seves millors habilitats. La resta de mortals, però, quan ens trobem en aquesta situació, tendim a preguntar-nos: Qui sóc jo per donar fruit a una gran idea?

L'explicació més recurrent quan una persona no té inspiració és que no ho està intentant suficient. «La inspiració existeix, però ha de trobar-te treballant» va dir Pablo Ruiz Picasso, i no obstant això, aquest consell que pot aplicar-se a la majoria de situacions en les quals no se'ns ocorre res, i a més explica com el dur treball i la dedicació porten a l'èxit, no acaba de satisfer-me del tot. L'esforç és indubtablement, sota el meu judici, el principal factor pel qual s'arriba a tenir grans assoliments i descobriments. No obstant això, hi ha vegades en les quals no és suficient, o millor dit, és massa. L'ànsia per rebre la inspiració quan no arriba, l'obsessió amb intentar-ho constantment, és la que sovint ens allunya d'aconseguir-ho. Aquesta situació ens porta normalment a acabar duent a terme projectes sense ànim ni implicació, simplement per a sadollar la nostra necessitat de sentir-nos complets.

En aquesta posició em trobava fa ja un temps des que escric això, quan havia de dur a terme un text. Tanmateix, la idea sobre la qual havia planificat redactar -que de fet vaig escriure al complet- es va torçar, i allà la meva suposada inspiració es va esvair. D'una banda, em venia de gust escriure, però era incapaç que qualsevol altra idea suggerida pels altres o de la meva pròpia invenció em convencés. Així va ser com vaig passar moltes setmanes sense ni tan sols pensar-hi, fins que cada vegada passaven més i més dies i no havia escrit ni una sola paraula.

Llavors la pregunta és: com s'acaba amb la síndrome del paper en blanc? No crec que existeixi una fórmula secreta per a això, i si de debò hi és, us puc assegurar que no seré jo qui la tingui. Les millors recomanacions són llegir, veure pel·lícules, fullejar revistes, viatjar, dormir... Tot i amb això, jo en sé més aviat poc, i l'única cosa que puc fer és entendre què em va passar. En el meu cas cap de les recomanacions van funcionar, perquè la millor manera d'escriure aquell text era adonar-me que era igual sobre què escrivís; no calia donar-li tantes voltes, sinó oblidar-ho i deixar el temps passar. No em calia tenir una gran idea ni ser la persona més original, perquè no era necessari donar-li tanta importància. Tampoc hauria estat cap problema si no hagués pogut arribar a escriure res, i si aquest hagués estat el cas, qui sap llavors quines paraules ocuparien aquestes pàgines....



GUIA PER SOBREVIVRE AL MUNOG

Ariadna Aliana, María Polo, Violant Puig & Sílvia Vallet, Alumnes 1r Batxillerat

Potser ja esteu farts de sentir històries dels vostres amics sobre el MUNOG i el MUNBP i sobre com va ser el millor viatge de les seves vides. És probable que us pregunteu per què es salten classe mentre a vosaltres us estan explicant el propòsit de la vida a filosofia. La veritat, nosaltres tampoc ho sabem. Però el que sí sabem és que aquest article no és el típic que segur que heu llegit d'altres anys sobre si el MUNOG és la millor experiència escolar de la meua vida i tot això. Ens ho vam passar molt bé, va ser un dels millors viatges que hem fet mai, el conjunt de les activitats que fèiem i tots els debats va ser increïble i recomanaríem l'experiència a tothom. Tot i això, aquí teniu una petita guia sobretot pels de quart que vagin al MUNOG, però també per a tots vosaltres.

L'Everest

A veure, no us mentirem, l'hostal on ens allotjàvem no era el millor del món, ni tampoc el millor d'Stuttgart. Era bastant cèntric i això va anar bé per l'últim dia, quan vam fer de turistes, però no anava molt bé per la hora i mitja de tren que havíem d'agafar cada dia per anar a l'escola. O per les quatre plantes d'escales (tan empinades que semblaven l'Everest) per les quals havíem de pujar o baixar les maletes el primer i l'últim dia. Els lavabos eren fora de les habitacions, i a cada lavabo hi havia una dutxa o bé un vàter. Per a cada vuit habitacions, de 3-4 persones cadascuna, hi havia dues dutxes i tres vàters, al menys a la nostra planta. Tot i això, els pretzels amb mantega per esmorzar estaven bons, i hi havia molts restaurants i parades de tren a prop. Per això, si aneu al MUNOG, emporteu-vos una maleta lleugera que pugueu pujar per les escales, i xampú.

Morir per falta de son

Potser això és el que es va fer més dur de tot el viatge. A Alemanya tot comença més d'hora, i nosaltres havíem d'agafar una bona estona el tren pel matí. És per aquesta raó que els tres dies de debat eren els que ens havíem d'aixecar més d'hora, cap a les 5 del matí. El moment més perillós del dia on patíem per la nostra vida: baixar les escales estil Everest amb talons de fins a 9 centímetres havent dormit cinc hores i mitja i sense haver esmorzat encara, carregades amb les bosses plenes de papers i materials pel debat. Per això, si aneu al MUNOG, porteu sabates còmodes i dormiu dotze hores el dia abans.

Lavabos compartits

Aquesta és probablement la més gran de les sorpreses que ens deparava el hostel: lavabos compartits. Si ja ho passeu malament a l'hora d'anar al lavabo sabent que hi ha altres companys a la mateixa habitació, prepareu-vos per haver d'anar a fer les vostres coses en el mateix lavabo que la resta de la planta. A vegades tindreu sort i estarà buit, d'altres trobareu cua o algú cop entrareu pensant que no hi ha ningú i desitjareu no haver-hi entrat mai... Estigueu preparats també per fer carreres pels passadissos cap a la dutxa en tovallola i xanquetes evitant ser vistos pels altres hostes, professors acompanyants o companys... Entraríem en tema olors, però tampoc voldríem ser massa descriptives... Així doncs, si el que valoreu és la intimitat, aquest pot no ser l'hotel dels vostres somnis, però s'ha de dir, que l'esmorzar s'ho val, i molt.

Tren, tren i més tren

Durant la vostra estança al MUNOG el vostre millor amic serà sens dubte el tren. Prepareu-vos per recórrer quasi totes les vies de U-Bahn i S-Bahn d'Stuttgart i rodalies, fent una pila de transbordaments i curses per no perdre el tren. Els alemanys estan molt acostumats a aquests transports públics, i per tant no només els utilitza tothom sinó que estan per tot arreu. Per arribar a l'escola on es celebrava el MUNOG, s'ha d'agafar un tramvia i després un tren, per no parlar de les combinacions que haureu de fer per atendre a les diferents "quedades" o activitats. De fet, voldria parlar-vos d'una d'aquestes activitats: l'excursió al museu de Mercedes-Benz. Aquesta es du a terme el segon dia del MUNOG, i cada delegació (cada grup d'estudiants) va a una excursió. Amb l'escola s'acostuma a anar a Mercedes, i tot just després de dinar els organitzadors acompanyen a tot els grups. Tot i que els organitzadors són alumnes de la mateixa escola, i encara que l'organització de l'esdeveniment és impressionant, dirigir grups de quaranta persones no és una tasca senzilla. Per això, és molt important estar atents a les indicacions, no fos cas que perdéssiu el tren cap al museu i haguéssiu d'esperar trenta minuts el següent i us fotessin una enfadada (i exagerada) esbroncada.

Com no adormir-se mentre llegeixen resolucions amb 40 clàusules.

Després de tres intensos dies de debat arriba el moment de l'assemblea general. Tots els delegats han d'assistir per votar les resolucions finals que s'han debatut durant els dies anteriors. Bé, quan arribes allà possiblement creus que durarà una hora o dues com a molt; però vas molt equivocat. Cada comitè llegeix totes i cadascuna de les clàusules de la seva resolució (malgrat que només s'ha de votar sobre dues). Cal tenir en compte que, algunes, comptaven amb unes 40 clàusules, que alhora tenien subapartats inacabables (gràcies UNFCCC...). És veritat que comença sent molt interessant, però a la que arriben a la trentena clàusula del cinquè comitè, el temps es comença a fer etern. Per aquest motiu us venim a donar algunes recomanacions que podeu seguir. Podeu utilitzar el mètode tradicional, utilitzar el mòbil (hi ha aplicacions molt entretingudes que et poden fer passar el temps més ràpid) o el mètode només apte per aquells qui volen prendre riscos, que consisteix en intentar dormir sense ser descobert. Bé, amb aquestes propostes esperem millorar la vostra experiència a l'assemblea general sense posar en risc la vostra integritat física.

Explicar el vot

Com sabreu, per tal d'arribar a la tant esperada resolució final, els delegats han de votar a favor o en contra de les propostes de les altres delegacions a l'assemblea general. El que nosaltres no sabíem és que, a la assemblea general, davant d'uns 200 delegats, se't pot demanar que expliquis el motiu del teu vot, de manera completament aleatòria. Com entendreu, quan un porta més de dues hores seguides a la assemblea general, assegut, veient com altres delegats surten a llegir llargs documents tècnics de més de tres pàgines en anglès, i sense poder ni anar al lavabo, el normal és deixar d'escoltar. Doncs bé, aquesta desconexió pot sortir força cara si algun company amb males intencions et demana que expliquis el vot davant de tothom. Quan això passa, un ha d'aixecar-se i defensar el seu vot tan bé com pugui. El problema ve quan, o bé has votat en base al vot del teu costat, o directament no tens ni la més mínima idea sobre què s'està parlant. Si no saps com sortir-te d'aquest tipus de situacions, aquest pot ser un moment incòmode. Afortunadament, si no saps raonar per què has votat o si t'adones que t'has equivocat i no saps com arreglar-ho, ningú pot castigar-te ni expulsar-te, senzillament hauràs de passar una mica de vergonya i veure com alguns dels teus companys es riuen de tu. Així que, si vas al MUNOG, no oblidis pensar abans de votar.

Quedar-te fins a la 1 preparant el del dia següent

Quan aneu al MUNOG, trobareu persones de tota mena, però, al cap i a la fi, tots sou allà per un mateix propòsit i aquest és el debat. En aquest àmbit, existeixen els coneguts com a first-timers, que són aquells delegats que participen per primer cop en una conferència de les Nacions Unides, i que per norma general, són els que més perduts acostumen a anar (segons la nostra pròpia experiència). D'altra banda, hi ha persones que no és el primer cop i que hi han acudit a un parell més. Però, de les persones que vull parlar són més específicament dels més experimentats, que el MUNOG és el seu setè MUN. Segurament penseu que us podeu fer a la idea del nivell d'aquests delegats en l'idioma, el coneixement del procediment, la seva preparació... Bé, deixeu-me dir-vos que qualsevol cosa que us imagineu no s'hi apropa. Us convidem que us passegeu pels comitès i localitzeu a aquests delegats, o apropau-vos al Consell de Seguretat (on abunden). Sincerament, aquests estudiants sembla que treballin a les Nacions Unides de veritat, fins i tot (i això és totalment cert) són capaços de recitar la carta de les Nacions Unides de memòria o identificar a quina resolució real del comitè pertanyia una clàusula amb només llegir-la (anomenant el capítol, l'apartat, i l'any de la resolució). De fet, la nit de la festa, la majoria van quedar-se a preparar la feina de l'endemà, i per això us avisem que en el cas que durant la festa rebeu un missatge d'un d'ells preguntant si podeu enviar-li la vostra feina per demà i no l'heu feta, si us plau, no digueu que la teniu perquè haureu de passar-vos la nit treballant. Recordeu: ni sou els més experimentats ni sou els més perduts, aprofiteu i sobretot apreneu dels professionals...

I, en resum, aquesta va ser la nostra experiència MUNOG. Potser només hem dit les coses que poden semblar més dolentes, però en realitat és un gran viatge que recomanariem a tothom. La intensitat dels debats és una de les coses que fan del MUNOG un dels millors MUNs d'Europa, i això és el que fa que el nivell sigui tan bo (en alguns casos). Per això, animem la gent de quart a treballar per a poder viure aquesta experiència, perquè valdrà la pena, creieu-nos.

LLIGA DE DEBAT: HI HA COSES QUE ES PODEN EXPLICAR; PERÒ ÉS MILLOR VIURE-LES...

Alex Gómez, Professor de Català

Dia 1. Intro tesi refu refu2 conclu. Ho portem tot ben preparat i l'equip és molt bo. Llavors per què estic tan nerviós. L'equip és molt bo millor que l'any passat no cal comparar l'any passat era molt bo però aquest any portem dues veteranes o sigui que som millors però no cal comparar però si l'any passat vam arribar a semis aquest any hem d'arribar a la final però no cal comparar. És lleig comparar. Però som millors. Som millors.

Al paranimf. Fem tots els debats al paranimf. Igual que l'any passat. No puc deixar de pensar en l'any passat. Sant Felip Neri. No sé ni qui són. Comencen ells. Sortim en contra. La Patrícia els deixa flipant. Ara saben què és una intro. Ho sento. Us ha tocat contra BetàniaPatmos. Més sort l'any vinent! Para! L'arrogància es paga cara. Però és que ho fan molt bé. Som molt bons. Millors que... prou comparar!

Què fa l'Aina? Per què mira al sostre? Què coi hi ha al sostre?!? Bé, fet i fet, l'empostissat de motlures renaixentista del paranimf però què punyetes mires Aina! Centra't en els teus oponents. Quina temprança. Aquesta noia no es posa mai nerviosa... Sílvia de què coi rius!? Merda, el jurat ens amonestarà, com se li acut fotre's a riure quan l'oponent falla. D'acord. Ha estat ridícul. Pobret. Però no s'ha de riure. És antiesportiu. Torn de la Sílvia. Què bèstia! No té filtres. Els està fent pols. Els ha destrossat. La conclu. M'encanta. No ha perdut el toc. L'Ari és única. Hem guanyat. Està clar. Sí, ja ho sabem, la conclu està perfecta. Sí, la tesi és impecable. Ho veus Aina? t'ho està dient el jurat, no miris al sostre! i Sílvia... no te'n refotis del teu oponent... Targeta groga; la propera ens expulsen... Tenim temps d'anar a espigar el Balme. El seu debat comença ara. Ja en tinc prou, amb cinc minuts han deixat clar que són el rival a batre. Són els més forts del nostre bloc. Dimecres ens veurem les cares.

Dia 2. Intro tesi refu refu2 conclu. Ho portem tot ben preparat i l'equip és molt bo. Llavors per què estic tan nerviós. Sant Gregori. Anem a favor. Comencen ells. Ens toca. Tesi del Dani. Molt bona. L'hem polit molt. Està molt treballada. Li ha sortit de conya. D'on ha tret aquesta història. El seu refutador es queda en blanc entra en bucle no li feu preguntes! si el deixeu sol, no sabrà ni com omplir els 4 minuts! però contesteu-li! ja ho sé Vivian ens han fotut dos gols però contraataqueu! no pot ser que no responeu a l'atac Sílvia has d'anar a matar com ahir merda potser avui s'ha cohibit ahir li vam parar els peus i avui la necessitàvem a tot gas com!? què!? hem perdut!? és broma, no!? però si ahir ens va dir que a la refu 1... però si ahir ens va dir que això no es podia... no... no és broma Hem perdut.

Dia 3. Intro tesi refu refu2 conclu. Ho portem tot ben preparat i l'equip és molt bo. A més, aquest debat no serveix de res, ahir vam quedar fora de la competició matemàticament. Llavors per què estic tan nerviós. Balme. Són bons. Són molt bons. La seva intro és molt bona. És el primer cop que veig una intro tan bona com la nostra. Menys mal que la Patrícia ha canviat la nostra tesi. Ostres. El seu refutador és molt bo. És molt molt bo. Em recorda l'Alejandro Lillo quan l'any passat... vols parar de pensar en l'any passat!!! Quin debat! Molt bé Sílvia. Aquest és el punt. Bé Dani. Molt bé, nois. Quin debat. Molt igualat. La seva conclu també és molt bona. La nostra no és bona. És la millor. Ens ho tornen a dir. Ja ho sabem. Sí. L'Ari és així. No fa res, si no pot fer-ho perfecte. Gràcies. Sí. Jo també tinc la sensació que aquest debat ha estat una final anticipada. No. No hem arribat a semis. No. Balme tampoc. I tu m'ho preguntes? Tu ets la presidenta del jurat! Si tots els jutges tinguéssiu el mateix criteri sabríem com guanyar un debat. Gràcies Balme. Ha estat brutal. Es feliciten els uns als altres. Quina esportivitat. I ara riuen. S'han destrossat mútuament fa 5 minuts. I ara riuen. Aquesta és la part que més m'agrada de la lliga de debat. Quina esportivitat. Quin saber fer. Igual que l'any passat... pots deixar de pensar en l'any passat!!!!!!

Ara toca pensar en l'any vinent.

RECORDS DE XINA

Ariadna Aliana, 1r de Batxillerat C

Fins que no vas a la Xina, no entens del tot dues coses: sobrepoblació i escalfament global. És curiós que haguem de marxar tan lluny per entendre una cosa que ens afecta tan directament, però és així. Jo creia que entenia la forma en la qual estem destruint el planeta, sabia que sí, que a la Xina hi vivia molta gent, però de veritat que no ho entens fins que hi vas.

La impressió que em vaig emportar de la Xina és que és allà on es troba el món de fa 50 anys amb el d'aquí a 50 més. Amb diferència, el dia en què em vaig sorprendre més va ser quan vam anar a Shanghai, una ciutat que ens va deixar meravellats a tots. Però no tot era brillant i fantàstic: si d'un costat tenies gratacels, la gent elegant corrent atrafegada per arribar a treballar, la mare agafant de la mà els seus dos fills mentre creuaven un pas zebra atapeït, a l'altra banda hi tenies cases de fusta en un carrer fosc, un home vestit amb parracs tirat al terra cosint una camisa i dones embarassades intentar vendre't a crits una falsificació d'una bossa o d'unes sabates. La Xina és un país que creix econòmicament a una velocitat impressionant, sí, però a quin preu per a la seva població?

En aquells llargs viatges d'autocar tots vam tenir temps per reflexionar (o dormir), i almenys personalment vaig tornar amb una visió totalment canviada del que és el món. Els costums i les tradicions de Xina moldegen la vida dels seus habitants d'una manera que sembla que et trobis a l'Espanya de fa mig segle. Les relacions distants amb els familiars, el treball i l'esforç com a valor principal en la vida i el respecte total cap als superiors són lliçons molt presents en el dia a dia dels xinesos, coses que nosaltres ja hem oblidat. Tot i això, només cal donar-li un cop d'ull als centres de les ciutats per adonar-se que estan a anys llum per davant nostre. Robots que et serveixen caramels mentre esperes per un restaurant, demanar la comanda a través del mòbil i pagar en tots els comerços sense diners, sense targetes, només amb un codi QR, són coses que ens deixen en evidència i fan que semblen molt més endarrerits.

Però el millor de tot és com les dues coses es barregen. D'una societat tant tecnològica t'esperaries que el trànsit estigués perfectament ordenat, però les bicicletes, les motos, una espècie de mini furgonetes sense sostre i els cotxes comparteixen la via. Va haver-hi una nit en què volíem anar a sopar a un centre comercial, i la Nancy, la meva companya, i jo, vam agafar bicicletes. Sincerament, no exagero quan dic que jo anava en la meva bici enganxada a la seva, amb els cotxes pitant-nos al darrere i motos passant-nos molt ràpid gairebé pel costat, tot això sense llum i amb pressa per arribar a sopar. Tota una experiència que ells veuen com a normal, mentre que aquí aquest caos en el tràfic seria impensable.

La Xina en sí és una vivència increïble, i mai hagués imaginat de fer aquest viatge amb l'escola als 16 anys. El xoc de cultures, la mentalitat totalment oposada que és palpable en les persones amb les que convius i, sincerament, tot el que veus al teu voltant el dia a dia és tan diferent al que nosaltres vivim, que fan de la Xina un viatge imprescindible. Perquè fer un intercanvi i viure a casa d'una persona d'allà t'ofereix una visió completament especial de la seva forma de vida, i t'obre els ulls a apreciar realment el canvi cultural que existeix entre nosaltres.

THE BLIND SPOT

Lucas Doria Palos, 1r Batxillerat C

Sóc en una estació de l'underground, amb el lluent bitllet que acabo de comprar al senyor que hi havia darrere de la caixa metàl·lica que hi havia sota un enorme senyal que deia amb llumetes "Tickets. Jamaica Station". Estan caient gotes per tot arreu, les vies estan brutíssimes, plenes de llaunes de Coca-Cola i bosses d'snack, que també estan escampades per tota l'estació. Sincerament, està en un estat bastant deplorable. Aquesta petita descripció encaixa perfectament amb una estació que es pot trobar perfectament en una ciutat pobre o poc desenvolupada, però tot al contrari, és al mig de la ciutat que mai dorm, Nova York.

Recentment, vaig tenir l'oportunitat de visitar la ciutat que va ser el nucli global de la civilització humana del segle XX i la veritat és que les pel·lícules es queden curtes descrivint l'enorme quantitat de sensacions que transmet aquesta ciutat. Però a mi em va transmetre una sensació molt estranya, que intentaré descriure en el següent article.

La primera impressió que es té de Nova York quan arribes és la descrita al primer paràgraf. El metro és exactament el mateix que el representat a Hollywood: vagons completament metàl·lics, plens de publicitat, amb els seients blaus i plens de barres. El famós underground és enorme (té diverses parades en un mateix carrer) i la gent es pot dividir en dos tipus: la gent "normal" i la "gent rara". I inclús la gent normal és molt diferent entre si, totalment el contrari que aquí. La primera sensació que em va transmetre la ciutat és una ciutat d'estranyesa. És com que formes part d'alguna cosa però al mateix temps et sents completament especial. És una sensació de perill degut a la gent que hi ha a la ciutat, ja que molta gent va pel carrer completament beguda o drogada, però alhora tens una sensació d'incredulitat. La simple idea de ser al lloc que has vist a tantes pel·lícules, llegit a tants llibres i escoltat a tantes cançons no t'entra al cap. Al menys durant els primers trenta minuts d'observar Times Square. Però el que més em va impactar de la ciutat és allò mateix que dona títol a l'article i que he esmentat abans: la deixadesa d'algunes parts de la ciutat i la seva gent.

Probablement els EU són el país amb més diversitat cultural del món, i ho puc afirmar, ja que a Manhattan crec que puc comptar amb els dits els cops que vaig poder veure un americà blanc. La diversitat cultural que hi ha als carrers, al metro i a les botigues és brutal. Sembla que no hi hagi cap persona que s'assembli entre si. Les úniques excepcions erem el meu germà i jo. Després, he de destacar que la diferència entre la gent que té diners i la que no és molt òbvia. Allà, la gent o vestia molt bé i de marca, o anava amb la roba trencada. I el que és més impactant encara; la gent que no té molts diners estava drogada, beguda o no es comportava de forma molt normal. I això és el que mai es mostra a les pel·lícules. La societat, des de el punt de vista estranger sembla que estigui molt malalta. L'underground està ple de gent molt rara, que no et fan res en veritat si no els fas cas, però et deixa una sensació molt rara al cos. I és justament aquesta sensació de "mal-rotllo" que es barreja amb la sensació d'incredulitat i sentiment especial que ja et transmet la ciutat en si. Però, com ja va dir Sinatra "si aconseguixo arribar-hi, podré arribar on sigui".

En definitiva, si esteu pensant anar a Nova York us ho recomano, ja que la sensació i les emocions que et provoca aquesta ciutat no les provoca cap altra.

UN MIL·LENIAL SENSE UN SMARTPHONE?!

Lucas Doria Palos, 1r Batxillerat C

Si, l'afirmació que acabeu de llegir al títol és correcte. No és cap bajanada, ni cap invenció del meu cap. No heu pres cap cosa caducada i al cafè d'aquest matí no hi havia cap cosa estranya. Ara mateix us explicaré com vaig acabar fent un viatge de vuit dies al mig del Canadà sense cap contacte amb la civilització i com vaig llavors sobreviure sense el meu mòbil més d'un mes (increïble no?)

Doncs tot va començar quan un amic i jo vam acceptar passar el nostre juliol en un camp en mig del no res a la província del Quebec a Canadà. A part que no hi havia cobertura, era una norma general al camp entregar el nostre mòbil al començament d'aquest i no poder tocar-lo fins al cap d'un mes. El camp va ser una experiència que definitivament no oblidaré fins d'aquí molt temps, però lo millor de tot va ser el viatge en canoa al que ens vam apuntar el meu amic i jo, i que és el tema principal de la narració.

Totes les persones del camp havíem que fer un viatge d'aquests. El viatge en si consisteix en remar durant diversos dies pels llacs del Canadà que encara no s'han vist afectats per l'ésser humà, i que per tant són enterament naturals. Els viatges duraven des de tres fins a cinc dies, depenent de l'expedició.

A part de la canoa (element necessari en el viatge com comprendreu), havíem que portar menjar per tots els dies, les tendes de campanya, pasta i raspall de dents, una muda de roba per estar a la canoa i una altra seca per estar al campsite, és a dir, per estar en els llocs on dormíem ja que la primera peça de roba estaria mullada pel fet d'estar remant i remant durant tot el dia. També necessitàvem els dry sacks, on guardar tot allò que no es podia mullar. Com podeu apreciar, la higiene seria mínima i el menjar l'hauríem de cuinar amb foc, de forma similar a la que es veu a les pel·lícules americanes. Aquest menjar obviament no seria fresc, només els primers dies, i la resta de la setmana hauria de ser menjar de llauna.

Un cop ens van explicar tot això, vam acceptar, per tindre una aventura i sortir una mica d'aquest camp enmig del no res. El problema va ser que el cotxe que ens portava al punt de partida es va espatllar uns dies abans, i per problemes de logística van posposar el nostre trip, i a més el van allargar de cinc a vuit dies. Vuit dies! Una animalada, però per ignorància de les condicions que ens esperaven i pel nostre impuls juvenil, vam acceptar anar-hi de totes formes.

No vam començar molt bé, que es pugui dir. Els nostres dies consistien en llevarnos, remar, parar a menjar, remar fins a la tarda, parar i establir el campament, dinar, anar al llit i tornàvem a començar. Dons bé, a la primera parada del primer dia per dinar quasi tombo la canoa, o sigui que quasi faig que es mullés tot allò que no es podia mullar. A part d'aquest incident, la resta del viatge no vam patir perill de morir per falta de menjar.

M'agradaria destacar un par d'idees i pensaments que vaig tenir durant aquest viatge i de les quals no m'hauria donat compte amb el meu telèfon a la mà (o potser sí, no ho sabré mai). Primer de tot, he de dir que la natura és espectacular. Tots aquells llacs i boscs, tan naturals i salvatges, lluny de la influència destructiva de l'home, eren meravellosos. Tots aquells colors, olors, postes de sol, l'aigua del color de la Coca-cola... sense dubte no ho oblidaré durant tota la meua vida. Després d'aquest viatge he estat tornant dos estius més a aquests llacs i espero tornar-hi molts més.

Un altre element de la natura que he de destacar, encara que no és positiu, és la quantitat d'insectes que vaig patir, especialment els mosquits. He d'admetre que durant aquests dies si que vaig donar gràcies a Déu per habitar en una ciutat. La quantitat de mosquits que hi havien és impensable, eren núvols (literalment) de mosquitos que atacaven per picar-me, i inclús amb repelent per tot el cos era difícil que no ens piquessin i ens deixessin les cames i els braços com si hagués agafat el sarampió. Després hi havien les black flies, que en català són els tavecs, però d'una magnitud molt major, que provocaven un dolor molt fort i agut quan et picaven. Et quedava la marca per uns dies també, cortesia canadenca.

Cuinar absolutament tot amb el foc va ser una experiència innovadora en la meua vida també. No vaig poder menjar cap tipus de menjar fresc des del dia dos ja que es feia malbé, així que vaig menjar tot menjar en llauna que si es l'haviem de cuinar mínimament, es feia amb foc. Això va tenir la seva part positiva, i és que vaig poder menjar els núvols daurats a la foguera al més pur estil americà (us els recomano molt).

Aquests llacs estaven protegits pel govern, ja que eren un parc nacional, i cap element ni objecte que els pogués contaminar podia entrar en el parc i molt menys estar en contacte amb l'aigua. Això incloïa el sabó. Estimat lector, si has llegit això dos cops, hauràs arribat a aquesta prefunta: com et vas dutxar o netejar sense sabó? La resposta és clara, no ho vaig fer. No perquè no pogués, si no per obligació. No ho vaig patir tant en el moment sent honest, especialment quan tens altres cinc persones que oloraven com jo. Ara, després de vuit dies, i un cop vam tornar al campament, la pudor era considerable, i vam anar tots directament a prendre la dutxa més llarga que he fet a la meua vida. La sensació de neteja després d'aquesta dutxa va ser immensa.

Aquesta experiència hem va permetre fer molts amics del Canadà, i especialment desenvolupar la meua amistad amb els counselors, els monitors, que van dirigir el viatge sense perdre el rumb i sense tenir cap pèrdua humana, al qual cosa està bastant bé observant el panorama. Estar tant temps sense el mòbil em va fer recuperar i descobrir moltes altres activitats d'oci que normalment deixo de banda quan tinc el meu smartphone al voltant: vaig fer molt esport i molts esports diferents, vaig parlar molt, vaig pensar, menjar núvols, cuinar, fer tir amb arc, vaig aprendre a cuinar de forma "rústica" i sobre tot vaig llegir molt. Moltíssim. Vaig llegir tot tipus de llibres, especialment de ciència-ficció, que en aquells temps era la meua passió.

Últimament he reflexionat sobre aquest últim aspecte, i he arribat a una conclusió. He de llegir més. Hem de llegir més. Avui en dia, intento fer-ho sempre que puc, unes pàgines al dia ni que sigui, i ho intento encara que estigui molt cansat. En definitiva, estimat lector adolescent (i no adolescent també), cal llegir molt, de tot i quan es pugui. Perquè si jo he pogut ser un mil·lenial sense un smartphone, tu també ho pots ser.



ENTREVISTA A ONA CARBONELL

Alba Miró, 1r Batxillerat A

Hemos hablado con Ona Carbonell, la deportista con más medallas de la historia (23) en los Mundiales de natación. Se inició en la natación sincronizada a los 9 años, y desde entonces no ha dejado de trabajar duro dentro y fuera de las piscinas. Todos conocemos su enorme talento y su gran capacidad de autosuperación, pero ¿qué se esconde detrás de los campeonatos? ¿Cómo ha llegado Ona hasta donde se encuentra ahora? Nos lo ha contestado ella misma:

¿Cuándo te diste cuenta de que tu futuro se encontraba en el deporte de élite? ¿Tuviste alguna fuente de inspiración? (Entrenadores, amigos, familia...etc.)

Sobre todo me di cuenta de que mi vida se iba a destinar al deporte de élite cuando hice el cambio del club al Centro de Alto Rendimiento, con la selección española, que fue a los 14 años. Generalmente es más mayor, pero en aquel momento decidí que me iba a dedicar profesionalmente. No dejaría de ser mi pasión, pero pasaría a ser también mi profesión. Decidí dedicarme únicamente al deporte, estudiando pero muy poquito porque entrenaba diez horas al día, y ahí fue el cambio más grande. Mi inspiración fue ver que tenía la suerte de poder dedicarme a lo que más me gustaba y me apasionaba, y hacer de ello mi trabajo. Esto no es tan común y me sentía afortunada por ello. Mi inspiración siempre han sido también mis padres y mi familia, la gente que me ha educado y las personas que me han hecho crecer con los valores del deporte cerca.

¿A qué edad empezaste a practicar natación sincronizada?

Empecé a practicar natación sincronizada a los 9 años y medio, pero antes había hecho gimnasia rítmica en un club y se me daba bastante bien. Mis padres me dijeron que existía un deporte que era como la gimnasia rítmica con el agua. Mi pasión siempre ha sido el agua y todos los veranos me pasaba todo el día dentro del agua. Así que cuando descubrí que había un deporte que era la mezcla del arte de la gimnasia rítmica con el agua, pensé que tenía que probarlo.

Los deportistas de élite tienen carreras profesionales muy intensas pero relativamente cortas comparadas con otras profesiones. Ahora que has decidido dejar de nadar, ¿te dedicarás a algún otro ámbito dentro del mundo de la natación sincronizada?

Pues sí, la verdad es que el deporte de élite es muy intenso, no te permite hacer nada más que entrenar, entonces estás como en una burbuja. Y claro, la retirada deportiva es a los 30-35 años, no a los sesenta y pico como en la mayoría de profesiones. Esto es duro y creo que hay que trabajar mucho más en la preparación de la retirada de los deportistas mientras aún están en activo, porque sino luego hay muchas retiradas muy difíciles.

Yo he parado temporalmente, no me he retirado, pero sí que es verdad que poco a poco me voy planteando mi futuro cuando deje el deporte. Yo siempre estaré ligada al deporte y a la natación sincronizada, de una manera u otra, pero no me veo, por ejemplo, siendo únicamente entrenadora; posiblemente ayudando de vez en cuando a alguna selección o club sí, pero tengo la mente en aprender de otros mundos.



*Entrevista a
Ona Carbonell*

¿Qué es lo que más te gusta de la natación sincronizada? ¿Y lo que menos?

Lo que más me gusta de la natación sincronizada es practicar un deporte olímpico, que te permite poder competir al más alto nivel a nivel mundial, combinado con una parte artística. La natación sincronizada incluye esta parte artística, y aunque es un deporte subjetivo ya que este aspecto es valorado por los jueces, para mí esto es lo más bonito porque me encanta poder expresar y que la gente disfrute con tus gestos, con tus miradas, con tu expresión, con tu música, con tu baile, con tu interpretación, con tus piernas...

Lo que menos, pues seguramente, la necesidad de constancia. El siempre tener una rutina tan, tan, tan dura de diez horas al día cada día haciendo lo mismo durante muchos años (yo llevo dieciséis años en la selección española) es muy duro; así como las apneas (que consiste en dejar de respirar para estar con las piernas arriba) que también son muy duras.

¿Cuál es tu canción favorita para escuchar antes de competir?

Suelo escuchar «Hoy va a ser un gran día» de Joan Manel Serrat, que me encanta; pues eso, porque siempre tú puedes decidir si va a ser un gran día o no. También me gusta mucho «Entre dos aguas» de Paco de Lucía, también me la suelo poner ...

Desde luego me gusta tener músicas, pero también visualizo mucho sola, sin nada, antes de competir.

Si pudieras practicar otro deporte, ¿cuál sería?

Pues si pudiera practicar otro deporte, además de la rítmica que ya la he practicado, el ballet me encanta.

Y luego yoga y pilates, también me gustan mucho.

¿Qué sueles hacer para calmarte antes de una competición?

Pues para estar lo más relajada posible en la competición lo que tienes que hacer es durante tu día a día hacer muchos simulacros y llevar tu cuerpo y tu mente al límite, como si fuera cada día una competición; para que luego sea más tranquilo. Lo que suelo hacer es visualizar cada noche todas mis coreografías en el momento de la competición, con toda la gente; y antes de competir siempre cierro los ojos, me estiro boca arriba con las piernas en alto y visualizo mi coreografía perfecta y visualizo que todo el público se pone en pie. Y me ayuda muchísimo estar centrada conmigo misma y abstraerme de todos los factores que yo no puedo controlar.

CRÈDITS

COORDINADOR DE MAQUETACIÓ I REDACCIÓ

Alex Gómez

COORDINADORA DE MAQUETACIÓ

Kristina Galieva

ARTISTA DIGITAL

Ana Leyva

COORDINADORES DE REDACCIÓ

Ariadna Aliana & Sílvia Vallet

COLLABORADORS

Patrícia Benítez, Lucas Doria, Alba Miró, Valentina Pons,
Maria Polo, Violant Puig, Blanca Salvà,
Alex Segura, Sílvia Vallet

AGRAÏMENTS

Pol Villaverde



 Escola
Betânia Patmos